

תזכורת

לחובות

חוברת מספר 3
יוני 2024

תזכורת
באוקטובר

7.10

מלחמת חרבות ברזל

החטה
צומחת
שוב

יום הזיכרון לחיילי מערכות ישראל התשע"ה
Memorial Day 2015

היא לא איתנו הבית,
כא תוכלו לשוב.
הרה ובטחים עיט -
צומחת שוב
ח צמרת

אני לא רוצה לטפס על הקרנים
כי הם שם.

לא לבקר במדינות לעבר לים
לא לדעת אם יש צורות חיים

אחרות.
ואם הצתים מכשיכים לחיות.

אני רוצה לחזור הביתה!!

בלי דמוקרטיה אין אקדמיה

הקדמה

במיתולוגיה היוונית, הכימרה היא מפלצת תלת-ראשית, שהורכבה מאריה, עז ודרקון, אשר נשפה אש מאחד או יותר מראשיה. בגנטיקה, כימרה היא אורגניזם או רקמה המכילים קוד גנטי לפחות משני אורגניזמים שונים. גם המחאה של אביב 2024 היא כימרה של שלוש מחאות בעלות קוד גנטי שונה לכאורה. ראש אחד של הכימרה קורא לבחירות עכשיו, הראש השני זועק למען שחרור החטופים והראש השלישי דורש שוויון בנטל וגיוס חרדים. כדי למנוע ריבים לא נחליט מי האריה, מי העז ומי הדרקון.

שלוש מחאות בעלות קוד גנטי שונה לכאורה המנסות לנווט גוף מפלצתי אחד. בעוד משפחות החטופים זועקות ליד הקריה פורצים אחים לנשק לבני ברק ומאה שערים במופעי ראוהו. מפגינים בקפלן מקשיבים בנימוס לנאומים ואז גולשים לגשר בגין שליד הקריה ושלטיהם הקוראים לבחירות מתערבבים עם השלטים הקוראים לעסקת חטופים. אחד מראשי הכימרה כיבה את האור בכיכר החטופים ויצא זועם לרחובות. נכון, לא כל הזמן מתקשרים ראשי הכימרה היטב ביניהם. לפעמים מושך אחד הראשים את הגוף והתוצאה מביכה או מרגיזה את שני הראשים האחרים. אבל, כל המפלצת נעה קדימה בקול שאגה וסילונוי להבה.

עומד ראש הממשלה ומאיים כאחרון בריוני השוק על שניים מראשי הכימרה שאם יעבדו ביחד אזי הקדמת הבחירות תשתק את המדינה לשמונה חודשים ותפגע במשא ומתן לשחרור החטופים. אבל הוא לא מצליח לבקע את המחאה. הבקע כולו שלו. גמדי הקואליציה מחפשים מתווה אשר יאפשר להמשיך ולהזרים קצבאות לחרדים בלי שיתרמו לחברה. כן, גם גמדי האופוזיציה לא יוצאים מגדרם כדי לתקן את נושא גיוס החרדים. אולי, כך הם מקווים, יוכלו אחרי לכתו של המנהיג, לגשר את הבקע עם החרדים בעזרת שוחד כזה או אחר. חלקים בעם טוענים שמחאות גדולות לשחרור החטופים ירחיקו עסקה. חלקים אחרים בעם כועסים על המחאה הקוראת לבחירות ואפילו קוראים למפגינים בוגדים במלכות (רק שכחו שאנו חיים בדמוקרטיה ולא בתאורקטיה). החרדים עדיין לא מבינים למה הכימרה, לבושה במיטב חולצות החאקי של אחים לנשק, הפרה לרגע את שלוות הגטו. חברי הכנסת, במופע אטימיות אולטימטיבי, יוצאים לפגרה של חודשיים בעודם צועקים "יאללה יאללה" מול הראש הבוכה של הכימרה האוחז בתמונות החטופים. והראש השלישי של הכימרה דרש בחירות בכיכר הבימה ובקפלן במשך ארבעה חודשים בהם חטף כל קריאת גנאי אפשרית משופרות השלטון ולא הרכין את ראשו. הרשימה ארוכה וכל אחד בה מוצא דופי באחד מראשי הכימרה.

אכן פלא שגוף אחד יכול להכיל קוד גנטי של שלוש ישויות ועדיין לתפקד. אבל, מבט מקרוב מגלה שבעצם אין הבדל גדול בין הקוד הגנטי של שלושת המחאות. כל שלושת ראשי הכימרה דורשים שינוי בסדר העדיפויות של מדינת ישראל. משפחות החטופים דורשות אמפטיה במקום אטימיות; מפגינים דורשים בחירות אשר יסלקו מהשלטון אנשים קיצוניים וחשוכים ויאפשרו לבנות חברה ליברלית; אנשי המילואים דורשים שכל שדרות העם יתגייסו לצבא העם ונראה במדינה שוויון זכויות וחובות אמיתי. כל חלקי הכימרה בנויים מאותו קוד גנטי הדורש סדר עדיפויות אנושי, שוויוני וליברלי במדינת ישראל.

הנאומים והמכתבים שאספנו החוברת הזו מראים עד כמה המחאה של אביב 2024 היא מרובת ראשים ודעות. גם השילוב של תמונות שצולמו על ידי חברי סיערות הצלמים והרחפנים של המחאה מראה עד כמה כל הנושאים החשובים באמת למדינה מתערבבים אלו באלו בקלות. לכן אין המחאה של אביב 2024 מפלצת תלת ראשית כלל וכלל. המחאה של אביב 2024 היא שילוב כל הכוחות הדורשים תיקון במדינת ישראל. ומי שמפחד ממפלצות, שישן עם אור דולק.

שלכם,
אלון קורנגרין

בני דמוקרטיה אין אקדמיה

תוכן העניינים

39	סא"ל במיל' אורן שביל	3	הקדמה
41	פרופ' רות שרץ-שובל	5	חברות קודמות
43	מיכל קסטן קידר	6	ד"ר עפרי דון טופילד
45	ח"כ יאיר לפיד	8	מיקה אלמוג
47	ג'מיל דנפירי	13	תומר אביטל
49	אלוף במיל' עמוס מלכא	14	ד"ר יאיר שגיא
51	אייל נווה	16	שחר (זהירו) מור
53	מאבק האקדמיה-למען שוויון בנטל	17	אלוף במיל' יאיר גולן
54	פרופ' קרין נהון	19	מיקה אלמוג
56	ד"ר יולנדה יבור	24	עו"ד דינה זילבר
58	עו"ד גונן בן יצחק	28	פרופ' יניב רחנאי
60	David Harel	29	מוטי פוגל
63	פרופ' איתי אטר	31	פרופ' שקמה ברסלר
65	קלרה דרדיק	33	אבנר וילן
66	אחרית דבר	35	פרופ' אורי בן דוד

בלי דמוקרטיה אין אקדמיה

חוברות קודמות

יצאנו לרחובות #4

יצאנו לרחובות #3

יצאנו לרחובות #2

Speak Out #1

יצאנו לרחובות #1

נשמח לקבל חומרים חדשים לחוברות הבאות, נאומים, דעות, שירים, ציורים ותצלומים
דואל למשלוח: matehaacademia@gmail.com

תודה,

צוות העורכים

אלון קורנגרין, רונית ספר-כהן

את כל החוברות ועוד ניתן למצוא גם בקישור זה

חזרנו לרחובות #2

חזרנו לרחובות #1

תל אביב

ד"ר עפרי דון טופילד | החלוקים הלבנים

ערב טוב אנשים יקרים.

שמי עפרי, אני רופאת משפחה, ילידת כפר סבא, גאה מאד לדבר כאן.

ולפני הכל, אני מבקשת את הקשב שלכם. בלי קריאות "בושה" כי מזמן אין בושה במדינה הזו. לא תופים וחצוצרות, כי אין לנו עכשו מה לחגוג. אנחנו עכשו במשימת חיינו.

אני לא אשת כלכלה, ולא יודעת איך לנהל את כלכלת ישראל (בקושי את כלכלת הבית). אבל אני יודעת שאי אפשר לתמחר חיים ומוות. אינני מומחית לנושאי בטחון, ולא אדע לאמר מה צריך לעשות בעזה ומה בלבנון. אבל אני יודעת שהנצחון ימדד קודם כל בהצלת חיים ובהגנה על החיים.

אני כן אשת רפואה, ויודעת היטב מהי סכנת מוות. ויודעת שלפעמים נדרשות פעולות קשות כדי להציל חיים. במצבי קיצון צריך לכרות רגל כדי להציל אדם, צלעות נשברות בעת עיסוי לב, חותכים פתח בצוואר כדי להנשים.

אנחנו עכשו במצב קיצון.

אבל לפני שאני רופאה, אני אמא. אני אמא לארבעה: שני מילואימניקים לסירוגין, סדיר אחד לקראת שחרור ונער לקראת גיוס. אני אמא ערה.

ערה בלילות, עם החיילים והחיילות, עם החטופות והחטופים, עם המתים, והפצועות פיזית ונפשית. ועוד יותר מזה, אני ערה בימים, ערה לנעשה סביבי, ערה לחורבן, ערה לריח המוות שנודף מהחלטות שמתקבלות בירושלים.

חיי הילדים שלנו, חיי ההורים שלנו וחיינו שלנו בסכנה.

השבעה באוקטובר והמלחמה מאז הוכיחו שהכל אפשרי כשמדינת ישראל מנוהלת ע"י חדלי אישים, קיצוניים ופושעים.

יש לי מסר אליכם, ועוד יותר לכל המתלבטים אם "זה הזמן", ואלה שנבהלים מ"השיח", ואלה שיושבים בבית מיואשים ורואים בפרסומות את "יחד ננצח".

אם חפצי חיים אנחנו

אין לנו פריבילגיה עכשו להתיאש

אין לנו פריבילגיה עכשו לשתוק

אין לנו פריבילגיה עכשו לחכות

השאריות של הדמוקרטיה הישראלית הן כאן, הן אתם. שימו לב למה שקורה עכשו בקפלן. שימו לב למה שקרה אתמול לראש האופוזיציה ברוסיה. דמוקרטיה היא לא פריבילגיה.

זאת כמעט הדרך היחידה שנותרה לנו, לעם, להשמיע את דברנו

ולהתעקש בקול גדול לדבוק בחיים

ולדרוש בחירות עכשו!

צילום: אלון קורנגרין

כח האמהות בחזית
www.momforce.one

עכשיו אמה מחליטה

@שרית וינו אלעד

עצירת לחימה. עסקה

צילום וקונספט אומנותי: אבבי (אביטל) אברתל / יוצר הקמפיין: ניב עדי (ivadi)

צילום: עדי חן

מחאת
חיפה

16 מרץ 2024

מיקה אלמוג | שחקנית ותסריטאית

שלום חיפה אהובתי.

היום הוא היום ה-162 במלחמה שלא רצינו. הלילה ירד בפעם ה-162 על מאה שלושים וארבעה חטופות וחטופים שחייהם אזלים בשבי החמאס בעזה.

השבוע הורדתי את התמונות המשפחתיות מהמקרר כדי לנקות אותו. וכשתליתי אותן בחזרה, נחו עיניי על תמונה שלי עם הבן שלי. הוא בן 16.5, לומד לבגרויות ועושה כושר קרבי, אבל בתמונה הוא בן שלוש, זרועותיו כרוכות סביב צווארי והוא מדביק לי נשיקה על הלחי, ואני מטה את הראש אחורה בעיניים עצומות וחיוך מאושר. ומחשבה צפה לי בראש. והיא לא הייתה "איזה מתוק", או "כמה הוא גדל" או "איך הזמן טס". המחשבה שהתייצבה הייתה: "מעניין אם התמונה הזו תלווה את הידיעות על נפילתו"

היות שהרגע רמסתי ברגל גסה את כל חוקי עין הרע, בואו נמשיך: הרי גם הרגע הזה, הדברים שאני אומרת כאן ועכשיו, יהיו חלק מכתבת יומן מרגשת על נופלי מלחמת "פגיוני זהב" ב-2029: "איך היא ידעה?" תאמר הכתבת, "איזו אינטואיציה אימהית גילתה לה, שנים מראש, את האסון המשחר לפתחה?" ואי אלו שנים יחלפו, ויוולד לי נכד, ויקראו לו על שמו. ואם חשבתן שהכתבה ההיא הייתה מרגשת - אוהו! כמה מרגשת תהיה הכתבה על נפילתו של הנכד שלי במלחמת "מצ'טות טיטניום" ב-2041. כתבה מטלטלת. כי הרי גם הנכד שלי, שעוד לא נולד, גם הוא מועד ליפול.

תל אביב

צילום: דפי כחן

צילום: אלון קורנגרין

צומת כרכור

צילום: גל חגי

תל אביב

צילום: גלעד פירסט

תשאלו את יעל אלון שמגיעה לכל הפגנה עם השלט המצמית "אבא שלי נהרג במחדל '73, הבן שלי נהרג במחדל '23".

ועמדתי מול המקרר, אם שכולה בפוטנציה, שטופת אָבֵל מקדים, ושאלתי את עצמי, עד מתי נמשיך ללדת חיילים מתים? ואיך ייתכן שעדיין מהלכת עלינו קסמים הבטחת השווא ל"ניצחון מוחלט", כשכל אדם שחצה את גיל 20 כבר אמור לדעת ששום דבר בחיים אינו מוחלט, שהכל פשרות? שהמוחלט היחיד הוא המוות? איך ייתכן שאנחנו עדיין מוכנות לפרנס את הפנטזיה הילדותית הזו, במחיר דם ילדינו? ואיך ייתכן שאומרים לנו בפעם המאתיים "אחת ולתמיד", ואנחנו עדיין מאמינים שקיימת איזו מכת מחץ שתפתור אותנו מהצורך בפשרות כואבות - כש"האחת ולתמיד" היחיד שמתקיים כאן בפועל הוא הפעם האחת שאנחנו טומנות את אהובתינו ואהובינו באדמה, והן נשארות ונשארים שם, לתמיד?

ואז הבנתי. שכשאני נושאת מבט קדימה, עיניי נשואות לעתיד. אבל עיניהם של הממשלה, של אלה שמרוויחים מהמלחמה הזו, אינן נשואות לעתיד - הן נשואות אל הנצח. בין אם מדובר על הישארות אינסופית בשלטון, או על איזו גרסה מעוותת של מלכות שמיים שבמסגרתה צאצאי אחד מבניו של אברהם מיגרו את צאצאי השני. נקודת הראות, היא שקובעת.

כי כשהעיניים נשואות אל הנצח - אז אנחנו, וילדותינו המתות, וילדינו המיועדים למות, ואלה שחזרו חיים מהתופת אבל המוות מקועקע לעד בגופם ובנפשן, ואלפי משפחות שכולות מרוסקות, ומאות אלפי משפחות פליטות בארצן, ו134 חטופים וחטופות שנמקות בשבי החמאס כבר 162 ימים ולילות, ומשפחותיהן האומללות - כולנו - בתמונת הנצח, אנחנו אפילו לא פיקסל.

למרבה הצער יש "אנחנו" ו"הם". אבל הקו המפריד אינו בין עובר בין העם הישראלי לעם הפלסטינאי, לא בין יהודי וערבי, לא בין ימין לשמאל, לא בין דת לחילוניות, גם לא בין ליברליזם לשמרנות. הקרב האמיתי הוא בין השאיפה לעתיד לבין השאיפה אל הנצח. זו הסיבה שאין להם תכנית ליום שאחרי: כי התכנית האמיתית היא ליום שאחרי הכל. מה זה 162 ימי גיהנום לעומת הנצח?

ובעוד שהנצח הוא בהגדרה רחוק ובלתי מושג, העתיד מתהווה בכל רגע נתון. העתיד הוא לא רק ביום שאחרי המלחמה - שיגיע, כי כל המלחמות נגמרות - העתיד הוא גם בעוד שעתיים, כשנחזור לבתינו מההפגנה השבועית; העתיד הוא בהחלטות ובפעולות שנקבל ונבצע מחר בבוקר.

אבל אנחנו מחכות ומחכים. ומסתובבת איזו נוסטלגיה לליל גלנט, לטריגר ההוא שהדליק את הרחובות, איזו כמיהה לצלילה של משרוקית הכלבים של כלבי השמירה של הדמוקרטיה, שתזניק אותנו כאיש אחד למאבק חיינו. פיטורי גלנט היו אירוע חמור, ללא ספק - חמור מאוד. אבל ממש לא האירוע החמור ביותר שקרה פה בשנה שחלפה מאז. חסרים לנו טריגרים? באמת?

רבות מדובר על לקיחת ואי-לקיחת אחריות - אבל הנה גם אנחנו מטילות ומטילים את האחריות על אחרים:

"המילואימניקים יחזרו והם יובילו אותנו" - אלה שארבעה חודשים לא החליפו גרביים, שחברים שלהם התפוצצו לידם, שחזרו למשפחות מתגעגעות וחרדות, לעסקים מתפרקים, וחלקם יודעים שייקראו בקרוב לצפון - בואו נבנה עליהם גם להובלת מרי אזרחי.

או: "כשגנץ ואייזנקוט יצאו מהמשלה - אז! אז נדע שהגיע הרגע." אלא מה? מתברר שגם הם מחכים לטריגר... חסרים לנו טריגרים? באמת?

יש 134 טריגרים בעזה. וכל יום מותר לפרסום טריגר חדש - או שניים או שלושה - עוד נער יפה עיניים ונשמה - ותיכף יספר אביו איך ניגן בגיטרה, ומועדון כדורגל יעשה ג'סטה מרגשת ביציע. למעלה מאלפיים טריגרים כאלה יש כבר. אבל מה אין? אין תכנית. מה שקורה כאן הוא טירוף.

אם מישהו היה אומר לנו לפני שנה, אחרי ליל גלנט, שמאה שלושים וארבעה ישראליות וישראלים יהיו חטופים בעזה, והחיים במדינה-יתנהלו- לא היינו קונות את זה לשנייה. "מה פתאום!" היינו אומרים, "נשבית את המשק, נשכב על הכביש!"

ואפשר לעשות המון רציונליזציה, חלקה מוצדקת, למצב הנוכחי, לשגרה ההזויה שנבנית פה - כי צריך להתפרנס, והחיים חייבים להימשך, והכלכלה, וצריך לספק לילדים איזושהי אשליה של חיים נורמליים, וגם לנשום צריך מידי פעם, כי כמה אפשר -

אז חזרנו לקניונים ולאצטדיוני הכדורגל, וברחובות ועל קירות בתי הקפה המלאים יש פוסטרים של חטופות וחטופים, רבים מכדי שנוכל לזכור את השמות והפנים של כולם - ואנחנו פחות פחות רואים אותם, את הפוסטר על הקיר. הם השתלבו בתפאורת חיינו.

זה מטורף. לא חסרים לנו טריגרים. בוחן המציאות שלנו השתבש. קורה פה אירוע חסר תקדים, מתגלגל, מדרום לצפון, הפקרה פושעת על מלא. והתגובה לאירוע כל כך חסר תקדים צריכה להיות חסרת תקדים באותה מידה.

אבל כרגע, יש בישראל בערך 150 מטר שבהם הבינו את זה באמת. באוהל מול הכנסת, שאבא של תום חי בו כבר ארבעה חודשים, אפשר לפגוש שם את גם את הבן של בלהה ויעקובי. ובמעלה הרחוב הוקם אוהל נוסף, ונתלה עליו שלט, "חומה ומגדל". וברוב הימים יש שם כמה עשרות נשים וגברים, רובן ורובם כסופות שיער וחרושי חיים.

צילום: תניא ציון וולדקס

אולי כי מי שנולדו בשנות השישים והשבעים ואפילו השמונים, עדיין זוכרות עידן שהיה רחוק ממושלם, אבל היו בו אלטרנטיבות. מי שנולדו אחרי רצח רבין, שעתידן ועתידם המיידים הוא שעל כף המאזניים, חיו חיים שלמים מבלי שאי פעם חוו חילופי שלטון; הן יתקשו לנקוב בשם של ראש ממשלה שאינו ביבי נתניהו; הם לא ראו מעולם אופוזיציה לוחמת; נקיון כפיים בכלל לא נתפס בעיניהם כקריטריון למשרת ציבור - ראש ממשלה שמתפטר בגלל חשבון דולרים? סירייסלי? והם לא מכירות ומכירים ולו ניסיון למציאת פתרון אמיתי, מדיני, ארוך טווח, בינלאומי, לבעיות הקיומיות שלנו.

ברקע ילדותי ונעוריי היה תהליך שלום. היו בעדו, היו נגדו, הוא התקדם צעד קדימה ושניים אחורה - אבל עצם קיומו אפשר להביט בישראל לא רק דרך הפרזמה של מה שהיא, אלא גם דרך הפרזמה של מה שהיא יכולה להיות. חרבות לאתים. נתנו לכל זה למות. ולקחנו מהדור הבא את היכולת לדמיין מציאות אחרת.

יש לנו עכשיו הזדמנות, אולי אחרונה, לכפר. לתקן. ולו כדי שאם אי פעם נעמוד מעל קבר הילדה או הילד שלנו, שנשלחו לקרב, או סתם הלכו למסיבה, או להילולה, או ישנו במיטה בפיג'מה - נוכל להגיד שנלחמנו עליהם. שנלחמנו כדי שהחלטות לגבי חייהן ומותם יתקבלו בייסורים, בידי אנשים שחייהם יקרים בעיניהם לא פחות מחיי ילדיהם הפרטיים.

אחרת באמת שאין לנו זכות קיום.

אז תבחרו טריגר, ובואו לכנסת. אם לא מחר אז מחרתיים, אם לא ללילה שלם אז לשעתיים. כל אחת והטריגר שלה, איש באמונתנו יימחה - במאבק הזה, הדומה בינינו חשוב הרבה יותר מהשונה, כי אם לא נתייצב להגן על העתיד מפני הנצח, נהפוך לעבר.

הכוח בידינו, זה עניין של החלטה. לא החלטה קולקטיבית, החלטה אישית. אנחנו לא צריכות וצריכים שיובילו אותנו. בשביל זה יש לנו מצפון.

תומר אביטל | אקטיביסט ועיתונאי עצמאי

לפני שהושבע כמשרת ציבור, אקוניס היה דובר של הליכוד ושל נתניהו. זהו. יש ח"כים בעלי קורות חיים דלים שהפתיעו לטובה. אקוניס לא אחד מהם.

זכיתי לסקר את הכנסת מ-2009 - השנה בה גם הוא נכנס למשכן. ישבתי בקביעות בוועדת הכלכלה אותה ניהל. ליוויתי אותו כשר. שוב ושוב ראיתי אותו מתעסק בשטויות ובטיסות. סוכן קיפאון לתפארת. חשבו בעצמכם: 14 שנה שהוא בשלטון, ואיזה חותם השאיר? זה לא אישי. נסו לחשוב על משהו אחד שאקוניס שיפר בו את חייכם - אפילו רק את חיי מצביעיו - למעט חוק לצמצום חלוקת דו"חות חניה. זה גם לא פוליטי. פרגנתי לאורך השנים לא מעט לח"כים בליכוד שהובילו שינויים חיוביים. הבעיה איננה בכך שהוא ליכודניק, אלא בכך שהוא כלומניק.

ההישג בו התהדר לאורך שנים היה שסירב לחתום על מינוי פרופ' יעל אמיתי לתפקיד בקרן בינלאומית למחקר ולפיתוח מדעי. למה? כי גילה שחתמה ב-2005 על עצומה נגד שירות בשטחים. אקוניס ערבב מדע ופוליטיקה וכילה את משאבי המשרד בבלימת מינוי מדענית מוערכת לתפקיד חשוב. אחרי מאבק של שנים, אגב, הפסיד והיא מונתה.

מעולם לא הבריק. לא נלחם בקבוצות לחץ או למען צמצום פערים בחברה. מעולם לא ניסה לפייס ולאחד את העם. כלום. 14 שנה היה בעיקר יד של נתניהו. אצבע. פרוקסי.

הכלום ארוך-השנים הזה עלה לכולנו לא מעט כסף. חישבתי. אקוניס היה ח"כ מיותר 6 שנים, ושר מיותר 8 שנים. עלות הלשכה שלו לבדה הסתכמה ב-64 מיליון שקל. היה כבר עדיף לשלם את דו"חות החניה.

ועכשיו, נבחר הציבור המצטיין נשלח מעבר לים למשרה שנתפרה למידותיו - עציץ בניו יורק. הוא ברח מממשלה כושלת לתפקיד מלא כיבודים שגם אם ייכשל בו, אף אחד לא ישים לב. שפן. לפחות הוא כבר לא בכנסת. השר המיותר אשכרה התפטר. זה לא קרה מעצמו. הפרחים למחאה הקהילתית והדמוקרטית בשכונתו.

בשנה האחרונה עשרות פעילים נתנו כל מה שיש להם והפגינו מחוץ לביתו מעל 100 פעמים. צעירים עקשנים ושכנים ותיקים. סירבו להפסיק גם כשלחץ עליהם להרפות. תודה שלא הרפתם. על הדרך עזרתם לכולנו לדמיין מציאות בה גם החברים של אקוניס מתפטרים. אני יודע שקשה, אבל אני ממליץ לכולם לנסות. דמיון זה לא בריחה מהמציאות, אלא כלי רב עוצמה לעיצוב שלה ולזריקת תקווה. זה חשוב. רק חברה מלאת תקווה תייצר מציאות טובה יותר - כי היא מאמינה ביכולתה לשנות ולתקן.

השלטון הנוכחי פועל הפוך. הוא רוצה שנחוש חסרי אונים. הוא רוצה שנהיה מיואשים - כי חברה מיואשת תקועה במקום. לכן קשה לדמיין שינוי.

קל לשכוח שבלמנו הפיכה משטרית ושהסקרים מציירים עתיד אחר לישראל במספרים שטרם נראו. קל לשכוח שהמחאה שלנו ממושכת ורחבה בצורה בלתי נתפסת. קל לשכוח שרבים התעוררו מהתרדמת ולא חזרים לישון. אבל זה גם חלק מהמציאות המתגרת בישראל 2024 ואסור לשכוח זאת.

הסיפור כולו זה התמדה ונחישות. כפי שאתם מוכיחים - זה עובד.

מחאת הקריות

20 אפריל 2024

ד"ר יאיר שגיא | אוניברסיטת חיפה

ערב טוב לקריות,

זוהי לי הפעם השניה שלי שאני נואם פה. בפעם הקודמת, זה היה בשיאו של הניסיון לערוך כאן מהפכה משטרית בישראל. רצו לשנות את פניה של המדינה שלנו ולהפוך אותה למדינה שהיא דמוקרטית בשם בלבד, בלי הלב הפועם של משטר דמוקרטי אמיתי, בלי איזונים ובלמים, בלי הגנה מספקת על זכויותינו כאזרחים. רצו לשלול את האופי הליברלי של המדינה. בזכותכם, רק בזכותכם, עצרנו אותם.

שמי יאיר שגיא. אני מרצה למשפטים באוניברסיטת חיפה. יו"ר משותף של פורום המרצים והמרצות למשפטים למען הדמוקרטיה ומטה המאבק של האקדמיה.

באתי להגיד לכם שגם הפעם אנחנו חייבים לעצור אותם. הפעם, זה אפילו חשוב יותר; הפעם אנחנו חייבים לדרוש: בחירות עכשיו!

למה? כי עכשיו זה ברור לנו עוד יותר עד כמה מסוכן להשאיר את הקואליציה הנוכחית עם ידיים על ההגה. אני מזכיר לכם שכל הזמן אמרנו שההפיכה כל כך מסוכנת לא רק בגלל שהיא תשנה את אופיה הדמוקרטי של המדינה אלא גם כי היא מכשירה את הקרקע למעשים מסוכנים עוד יותר של הקואליציה. אמרנו, אני מזכיר, כי הניסיון להפיכה מפורר אותנו מבפנים.

השבת הארוחה של השבעה באוקטובר והדרך שבה מנהלת הממשלה את המלחמה בעזה – מוכיחות כמה צדקנו. מה שהתגלה אז ומאז הוא עד כמה מופרעת היא הדרך שבה רוצה הקואליציה להוליך אותנו ועד כמה גרוע עוד יותר יכול היה להיות אם לא היינו עוצרים את ההפיכה. מי יודע אם בכלל היו מרשים לנו להפגין. גם במצב הנוכחי, מסיתים נגדנו ומנסים למנוע מאיתנו למחות, למרות שזו זכות יסוד בדמוקרטיה.

אנחנו נתונים בידיה של קואליציה דרדלה ומשולחת רסן, שבה שרים דרדלה, הגורמים לנו נזק בכל יום שהם נשארם על כיסאם. השרים שלנו חסרי שיקול דעת; בשם חזון משיחי, הם זורעים הרס בכל דבר שהם נוגעים בו, אפילו בברית האסטרטגית שלנו עם ארצות הברית, שרק השבוע ראינו כמה היא חיונית לנו.

לא אנחנו, אלא הם שכחו מה זה להיות יהודים. הרי דמי אחינו ואחיותינו צועקים אלינו מן המנהרות שבבטן האדמה!

לא שיקול אסטרטגי מנחה את הקואליציה, אלא הרעיון המטורף ליישב את עזה, יהיה המחיר שנשלם על כך – בחיילים ובחטופים – אשר יהיה. הם מקדמים מלחמת גוג ומגוג.

אבל ראש הממשלה הוא האשם המרכזי במצב הנורא. הוא הראש והוא אשם. ראש הממשלה שלנו מגלה בהתנהגותו שהוא לגמרי איבד כיוון. הוא מוביל אותנו, כמו שקורה ללהקות לווייתנים לפעמים, הישר לחוף.

בגללו, אנחנו נמצאים בנקודת שפל חסרת תקדים. הפכנו למדינה מצורעת בעולם: דירוג האשראי שלנו רק הולך ומתדרדר וידידות שלנו מתרחקות מאיתנו. עשרות אלפי ישראלים, בצפון ובדרום, הם

פליטים בארצם. ראש הממשלה שלנו עושה לנו חרבו דרבו.

אז הפסח הזה לא יהיה חג שמח. הפסח הזה כולנו צריכים לספר בסיפור החטופים, כשנסב לשולחן, בעוד הם נתונים בבור תחתית. חייב כל אחד מאיתנו לראות עצמו כאילו הוא שבו בעזה, וכל אחת צריכה לראות עצמה כאילו היא פונתה מביתה ויצאה לגלות בארצה.

אבל הפסח הזה צריך להזכיר לנו עד כמה חשוב וגדול המאבק הזה שאנחנו מנהלים כנגד הקואליציה; כמה מסוכן הוא שלטונו של מנהיג יהיר ומנותק, המביא על עמו מכת בכורות; ועד כמה שווה ללחום בשם השאיפה לחירות. הפסה הזה יזכיר לנו שאפשר לצאת מעבדות לחירות; שעברנו את פרעה ונעבור גם את זה.

הפסח הזה צריך גם להזכיר לנו שיש יהדות הומאנית, ולא משיחית; יהדות שדרשה, לאחר היציאה ממצרים, "ואהבתם את הגר כי גרים הייתם בארץ מצרים", ואת מצוות פדיון שבויים.

הפסח הזה יזכיר לנו שהמאבק על נפשה ועל חירותה של החברה שלנו הוא מאבק ממושך, אבל הוא מאבק שהגדיר אותנו בימי פרעה והוא שמגדיר אותנו עכשיו. כשאתם חוגגים את הפסח, אמרו לעצמכם: עם החירות אינו פוחד מדרך ארוכה.

אני מברך אתכם שאתם מתמידים במאבק הזה, שאין חשוב ממנו; אתם אלופים. בלעדיכם לא נוכל עוד לחגוג את חג החירות במלואו.

אז אני מסיים בתודה גדולה לכם ובתפילה שהחטופים, החטופות, החיילים, החיילות, הפצועים והפצועות העקורים והעקורות, נפגעים ונפגעות השבת הארוכה – ישובו אלינו וישובו לאיתנם במהרה. אל תפסיקו את המאבק.

שחר (זהירו) מור | אחיינו של אברהם מונדר מניר עוז הנמצא בשבי החמאס

ערב טוב.

אל תשאלו אותי מה שלומי.

אל תשאלו אותי מה שלום דוד אברהם. האם קיבלנו אות חיים. האם אנחנו יודעים משהו.

אני אומר לכם מה עליכם לשאול כרגע:

איפה ראש הממשלה שלנו כשהמדינה בוערת. כשהחטופים נהרגים בשבי מאש כוחותינו, מאש האויב, מאש הייאוש והחולי. באיזה בית ישן ראש הממשלה כשמאות אלפים עקורים מבתיים, חיייהם מתפוררים, לחלק גדול מהם אין בית לחזור אליו. איזה איכות חיים יש לראש הממשלה כשרבים מהאזרחים לא חיים את חייהם כרגיל מאז השבעה באוקטובר. שכולים, מתאבלים, חרדים לגורל יקיריהם ולגורל עצמם.

ולאן המדינה שלנו צועדת בהובלתם של בעלי תפקידים כושלים ובהנהגתו של ראש ממשלה פחדן. מה יהיה מאיתנו ביום שאחרי? מי יישאר מהם ביום שאחרי? הזמן שלהם נגמר מזמן. האימה האמיתית מחכה להתגלות ברגע שיונחו כלי המלחמה. מי נותר בחיים? מי ישוב כחלל? מי לא ישוב עוד?

אם אנחנו עוד עומדים כאן, אם אני עוד צריך לשכנע מישהו שאין דרך אחרת מלבד להשיבם, סימן שאבדה תקוותינו. לא נהיה עם חופשי בארצנו אם החטופים מופקרים אל מותם.

"כי בכל דור דור חייב אדם לראות את עצמו יוצא מארץ מצריים"

הגדה חדשה נכתבת ברגעים אלה ממש ואין לה סוף טוב. אין בה יציאה מעבדות לחירות.

אין בה מנהיג שמשחרר את עמו.

אין בה עמוד אש לפני המחנה.

את ההגדה הזאת עלינו לכתוב בעצמנו. הופקרנו לגורלינו והם מופקרים לגורלם.

אני קורא מכאן לביבי נתניהו - שלח את עמך. שחרר אותנו ממך!

אין ביכולתך לפתור את הבעיה כי אתה הוא הבעיה שמצריכה פיתרון.

והפיתרון, אנשים, נמצא בידיים שלכם. קומו ודירשו את מה שמגיע לכם, לנו. מה שמגיע לחטופים ונלקח מכולנו - חירות.

לחברי הקבינט אני קורא מכאן - אם אתם לא חלק מהפתרון גם אתם חלק מהבעיה! ביושבכם בראש המחנה מוטלת עליכם החובה להציל אותם ואותנו. אתם מאפשרים את המשך ההפקרה ואת המשך המלחמה.

ולנו, לכולנו, יש את הזכות לחיות חיים בטוחים בארצנו. את הידיעה שאנחנו מוגנים בביתנו. להיות מונהגים באומץ וביושר.

מחאת

באר שבע

20 אפריל 2024

אלוף במיל' יאיר גולן | יו"ר מפלגת העבודה

עוד רגע קט ליל הסדר. עוד רגע קט נפתח את הדלת לאליהו הנביא עליו מסופר: "ויאמר צא ועמדת בהר לפני יהוה, והנה יהוה עובר, ורוח גדולה וחזק מפרק הרים ומשבר סלעים לפני יהוה, לא ברוח יהוה. ואחר הרוח רעש, לא ברעש יהוה. ואחר הרעש אש, לא באש יהוה. ואחר האש קול דממה דקה

חברות וחברים יקרים, בתוך המולת השקר והכזב, הכחש והמרמה, בתוך רעש המלחמה הדועכת והמאיימת לפרוץ מחדש, בתוך השחיתות והסיאוב, ההסתה והשנאה, יש מקום של דממה דקה, של אמת, של צלילות, של בהירות, ושל המון עוצמה בידיים שלנו. יש מקום בו חטופינו חוזרים הביתה מייד, כי כך מורה המוסר הטבעי וההיגיון המבצע; יש מקום בו המלחמה מסתימת כפי שראוי ונכון לה, וישראל פונה לדרך השיקום והבנייה מחדש; יש מקום בו אזרחים מפסיקים להיות פליטים בארצם, כי יש צבא שמגן עליהם ומעתיק את הלחימה לשטח האויב; יש מקום בו ישראל חוזרת למשפחת העמים, מודה לבעלות בריתה ויוצרת בריתות חדשות; יש מקום בו ממשלת המחדל וביזיון הולכת הביתה, וישראל זוכה למנהיגות אמיצה, בוטחת ואיתנה.

ערב חג החירות, עלינו שוב להוציא את ישראל ממצרים, או שמא נאמר – להוציא את ישראל מהמצרים המאיימים להיסגר עליה ולכלותה. אין תקווה במנהיגות צינית, אכזרית ומושחתת; ואין תקווה בקנאות מרה, נקמנית ומוטרפת. ממשלת זדון תעבור מן הארץ, ובמקומה נקים ממשלת ביטחון ותקווה, שתדע לשלב מעשה ביטחוני במדיני, מעשה כלכלי בחברתי; מעשה אזרחי בטובת הכלל; ומעשה דתי במעשה לאומי, כך שישראל תחזור להיות בית לאומי לכל העם היהודי, מדינה חופשית, שוויונית ודמוקרטית, שתהיה מקום להתגאות בו, ומודל עולמי לחיקוי.

אנחנו, כולנו חייבים להעלות את המאבק מדרגה. עצרות מוצאי השבת לא יחוללו שינוי. ההתחדשות והתקומה יגיעו רק אם נצא לרחובות כל יום, ולכל היום. הממשלה הזו חייבת להבין שאין לה לגיטימציה לשלוט, ואין לה יכולת לשלוט כי אנחנו העם, אנחנו מסרבים להישלט על ידי חבורה מושחתת, צינית, קנאית ואלימה, המאיימת להחריב את ישראל. לא נתדרדר למאבק אלים, גם אם

תופעל כנגדנו אלימות. לא נתפתה לפרובוקציות, ולא נחדל עד יקבע מועד מידי לבחירות חדשות. במקביל נכין כולנו אלטרנטיבה – חלופה. חלופה של מנהיגות אמיצה, המתאימה לעת ההכרעות הקשות העומדות בפנינו. חלופה של טוהר מידות, כפי שראוי ונכון שינוהלו חיינו הציבוריים והפוליטיים; חלופה של קידמה ונאורות, כפי שהחיים במדינה מודרנית מחייבים; חלופה אנושית וחומלת, הרואה את האדם על מכאוביו, סיבלו וקשייו ויודעת לתת לו מזור; חלופה שקולה ואחראית, שאינה רואה באלימות לבדה פתרון לכל בעיה; וחלופה של אמת, שאינה עוסקת בכוח, כסף וכבוד, אלא בביטחון ישראל, ברווחת כל אזרחי ישראל, ובבריאת מדינה וחברה טובות יותר, משגשגות יותר, ראויות יותר לילדינו ולנכדינו.

133 חטופים עדיין בידי חמאס; שיקום עוטף עזה טרם החל; הצפון טרם יושב מחדש, ופליטיו נעים ונדים בארץ. ממשלת המחדל, בה עדיין יושב בני גנץ כמעין עלה תאנה ממלכתי, עוסקת במתיחת מצב החירום לנצח, כדי להצדיק את עצם קיומה; שריה מנסים להבעיר את יהודה ושומרון, וללבות שנאה בין אזרחי ישראל, כי מלחמת גוג ומגוג היא שאיפתם; חברי הכנסת התומכים בה, לא עוצרים לרגע ממלאכת ההסתה, השיסוי והביזוי, אותם הם טובלים במתק שפתיים על "אחדות ישראל", ו"ביחד ננצח".

אנחנו, האזרחים המשרתים, התורמים, המסורים לארצם ולמולדתם, אנחנו לעולם לא נוותר. בחג החירות הזה נשבע כולנו על שולחן הסדר כי נוציא עצמנו מעבדות ההשחתה והשחיתות, לחירות האמת והקידמה, וכי נביא בכוחנו אנו לתקומת ישראל השנייה, כי כך נדרש, כך מחייב המצב, כי כך נעשה, וללא בפק, נצליח. חג בטוח ושקט לכולנו, וזכרו - לעולם לא נוותר.

תל אביב

מחאת

גשר בית רבן

20 אפריל 2024

מיקה אלמוג | שחקנית ותסריטאית

היום הוא היום ה-197 במלחמה שלא רצינו. השמש ירדה בפעם ה-197 על 133 חטופים וחטופות שנמקות בשבי בחמאס בעזה.

במפגש עם חברה השבוע, היא נאנחה ואמרה: "אם הילדה שלי הייתה בעזה כבר הייתי מזמן בכלא או באשפוז פסיכיאטרי."

רובנו שמענו ואף השמענו הצהרות מסוג זה בחצי השנה האחרונה. הרגש המובע ברור: כל הורה ראוי מוכן למסור את נפשו בעבור ילדיו. אבל אם נפרוט את הסנטימנט, הרי שמשמעותו היא הנכונות לעשות כל דבר כדי להציל את היקר לנו מכל.

ומכאן נגזר שלא, אם הילדה שלך הייתה בעזה, לא היית בכלא או באשפוז - כי מהמחלקה הסגורה והתא הנעול אי אפשר להמשיך לעשות הכל כדי להציל אותה.

כי בעודך כבולה בשלשלאות לסלע, קורבן למפלצת, עונש על פשעי אחרים - את צריכה לקבל החלטות מורכבות ורציונליות. כדי להציל אותה. ולכן לא היית יורה בראש הממשלה ולא היית שורפת את הכנסת.

אז מה כן היית עושה? אולי כמו אביחי ברודץ היית מתיישבת על כסא מול הקריה עם שלט "המשפחה שלי בעזה".

אולי כמו איילה מצגר היית כולאת את עצמך בתוך כלוב על כביש 1 וחוסמת את התנועה.

אולי כמו עינב צנגאוקר היית פונה לראש הממשלה ואומרת: "הצבעתי לך. חשבתי שתהיה ראש הממשלה שלי. שלנו. של מתן ושל עוד 133 חטופים שמוחזקים בשבי חמאס כי אתה לא הצלחת להגן עליהם".

אולי כמו רייצ'ל גולדברג-פולין היית מסתובבת בכל העולם כדי לגייס עזרה, אולי כמו אפרת מצ'יקאווה היית מפעילה מערך ג'יימס בונד פסיכי כדי לנסות להעביר לילדה שלך את התרופה שהיא צריכה, אולי כמו נעם דן היית צורחת ומתווכחת בוועדות בכנסת.

היית עושה כל דבר שאפשר - למרות שאת מותשת, למרות שאת וכל מי שסביבך בטראומה מטורפת, למרות שאת בשבעה באוקטובר כבר שבעה חודשים, היית ממשיכה. עוד יזמה ועוד הפגנה ועוד נאום ועוד ועדה בכנסת ועוד מגאפון ועוד ועוד ועוד - בתעוה, במסירות, בתושיה ויצירתיות. ועל פי חוק. וכלום.

לא בדיוק כלום, למעשה. יותר גרוע מכלום. פועלים נגדך. את שכל חטאך הוא שאת דורשת את חיי אהוביך - מפעילים נגדך פרשים ומכת"זיות, שוטרים גוררים אותך על האדמה בעודך צורחת "עסקה! עסקה! עסקה!"

למה, בשם אלוהים, ממשלתך נלחמת בך?

כי יותר ויותר משפחות מבינות שהמכשול האמיתי לעסקה הוא נתניהו. ורוב העם עדיין אמפטי, מזדהה, חרד ועוקב אחרי משפחות החטופים. אז אם המשפחות הבינו, קיימת סכנה שעוד ועוד יבינו בעקבותיהן. ולכן המשימה הבהולה היא לסמן את המשפחות, ולצייר אותן כאויב העם.

לכאורה מדובר במשימה לא פשוטה, בהינתן שהמשפחות הן מהקורבנות האיומים ביותר של היום הנורא בתולדותינו. אבל יש לנו עסק עם מקצוענים בתחום ההכפשה, והקרקע הוכנה זה מכבר. הממשלה נהגה באטימות כל כך מוקפדת כלפי המשפחות במשך חודשים רבים כל כך, שחברי

הכנסת המותשים נזקקו למסאז', הצוואר כאב מכל הפניות העורף.

ואז, במפגן חזירי של היעדר ולו מראית עין של הגינות בסיסית, הם יצאו לפגרה.

ואחרי "הפאק יו" המלכותי הזה, המשפחות, שנהגו באיפוק, בשיקול דעת, באצילות שאין שנייה לה במשך חצי שנה, יצאו להביע את זעמן - המוצדק! המוצדק! אלף פעמים נאמר, אין מוצדק ממנו! ועמן אזרחיות ואזרחים וארגוני הגבורה האזרחית, שכבר מזמן הבינו שכל נהרות היגון שלנו נובעים ממקור מזהם אחד. זה בהחלט מאיים מאוד על ראש הממשלה - לא על חייו, אלא על מה שבאמת חשוב לו - הישארותו בשלטון.

לכן מלאו הרחובות פרשים ומכת"זיות ובואשים.

כי המטרה היא לייצר אלימות, ולהאשים בה את המפגינים ואת המשפחות.

הממשלה מעוניינת באלימות ברחובות מאותה סיבה שהיא מעוניינת בהמשך המלחמה ומאותה סיבה שאין לה רצון אמיתי להחזיר את החטופות והחטופים - כאוס משרת דיקטטורה.

לכן מתייחסות הממשלה והמשטרה הפוליטית למשפחות החטופים כאל פורעי חוק, בתקווה שיהפכו לכאלה.

וכשהמשפחות עומדות בלחץ, בלי היסוס מכוונת ממשלת החורבן את מכת"זית הגזלייטינג המסריחה ביקום בכוונן ישיר - "אלימות משפחות החטופים", היא מרססת, הקורבן הוא התוקף, ומכאן קצרה הדרך לפאן-פאקטס על נאצים ולפידים מההיסטוריון במיאמי, וכמובן המשפחות הן "מתנה לסינוואר" ו"נוחבות קפלן" ו"שמאלנים", שזה כידוע גרוע מנאצים פדופילים.

וראו זה פלא, אותן ח"כיות שנזקקו למנוחה מהשירות הציבורי נראות אנרגטיות למדי באולפני ערוץ 14, כי מכונת הרעל לא יוצאת לפגרה אף פעם.

אלימות אינה דרכו של המאבק הזה. בלי פשרות, בלי אלימות - כך היה מהרגע הראשון.

שלילה מוחלטת של אלימות אין משמעה מחאה מנומסת. הפגנות המוניות, חסימת כבישים וגם מדורות על איילון משבשות את השגרה הציבורית, בהחלט - זה מה שהן אמורות לעשות. אבל הן אינן מסכנות איש. נהג שמאיץ בכוונה תחילה לתוך המון ודורס חמישה בני אדם זה נסיון רצח.

שיבוש פוגע באיכות החיים, אלימות פוגעת בחיים עצמם.

כשזה יקרה, זה יקרה בשניות. זו לא חייבת להיות התפרצות של אלימות - מספיק מקרה אחד, גבולי בחקירה יעיד השוטר שראה את המפגין מתקרב לשוטרת ושולף משהו במהירות מהתיק, משהו מבריק, וישבע שחשב שבקבוק המתכת הוא סכין, והוא כיוון לרגליים אבל ברגע האחרון מפגין דחף אותו ולכן הכדורים חדרו לכבד, לריאה וללב.

זה כל מה שיידרש. כמו לפני שלושים שנה, שלושה כדורים לגב. זהו. אין הפגנות, אין מאבק, אין בחירות, אין דמוקרטיה, אין חטופים ואין חטופות.

מה יש? ייתכן שתחילתה של מלחמת אזרחים. כי מה שעושה ממשלת ישראל לעם בישראל הוא תהליך של דה-הומניזציה. לא של האויב, של בני עמינו. ולא סתם בנות עמינו, אלא אלה שמשלמות את המחיר הנורא מכולם.

הממשלה מסמנת אותן, מתירה את דמן, ואז אפשר להגיד להם "יאללה יאללה" בלי שמאות אלפים ידהרו לירושלים לתבוע את עלבוננו של קודש הקודשים שלנו שכך חולל. ולא מדובר בכנסת שבה נאמרו מילות הביטול והביזוי - קודש הקודשים שחולל הוא הערבות ההדדית שהניפה את ראשה בגאון בהתנהלות העם אחרי השבעה באוקטובר, זכתה ליריקה בעין מממשלתו.

וכל זה, בל נשכח, מתרחש במדינה שבה טרנד הכלות הלוהט הוא נשק בהצלב תחת חופתן, ובן גביר חימש את ההמונים בתהליך סינון פחות יסודי מזה שוולט משקיעים בשליחים שלהם.

להגיד שאנחנו יושבים על חבית חומר נפץ זה כמו להגיד שטיילור סוויפט היא זמרת די מצליחה.

אבל טרם כלו כל הקיצים. יש כלי שטרם הופעל. חוקי, בלתי אלים, עצמתי, מאפשר השתתפות אזרחית רחבה פי אלף מונים מכל הפגנה. נשק יום הדין של התנגדות לא אלימה: השבתה מוחלטת של המשק. להרים ברקס. על הכל. זו האלטרנטיבה הבלתי אלימה לעליית המדרגה שהמציאות הפוליטית מביאה לפתחנו.

האלימות לא תגיע מצד ציבור המאבק בממשלת החורבן, אבל זה לא אומר שהוא יצליח למנוע אותה, מה גם שהיא כבר מופעלת כלפיו, בעוצמה הולכת וגוברת. שביטה כללית במשק היא לא רק הדבר הנכון לעשות, היא תהיה פעולה מצילת חיים. היא תמנע דם ברחובות.

כי אם הילדה שלך הייתה בעזה לא היית בכלא ולא באשפת, כי את לא פושעת ואת לא מטורפת. ובכל זאת, הכנסת בפגרה והילדה מצידם, שתתפגר. מה תעשי עכשיו?

מה צריך להיות הצעד הבא של משפחות החטופים? יש רעיונות?

מה, למשל, אתה מציע להן, ארנון בר דוד? מה אתה מציע לנו?

כולנו מקשיבות.

מחאת
נתניה

20 אפריל 2024

עו"ד דינה זילבר | לשעבר משנה ליועץ המשפטי לממשלה

ערב טוב ללוחמי צבא התקווה לישראל,

דיייייי!!! כולם!!!!!! עכשיו!!!!!!

ככה זעקה לישי לביא מירן, אשתו של החטוף עמרי מירן מנחל עוז, באחת ההפגנות קורעות הלב של משפחות החטופים. זה היה אחרי שהאוויר בריאות נגמר כבר קודם. למשמע קולה המרוסק של חגית חן, אימו של החייל איתי חן ז"ל, שנהרג בלחימה אמיצה ב-7.10. חגית חן הזהירה מפני הפיכת החטופים כולם לרון ארד.

קריאתה חורכת הלב לראש הממשלה: "מתי אתה מחזיר לי את הילד? מתי אני אוכל לשבת שבעה על איתי?" לא השאירה עין אחת יבשה בקהל השומעים.

לא לתת לגופת בנה להירקב בעזה. חסד אחרון. גם הבקשה הזו לא נענית ע"י ממשלת האסון הזו. הלילה הזה, שקיבלנו, הוא הארוך ביותר. והזמן הזה - כולו מרור.

133 מי יודע? 133 אני יודע.

ומה שמח בחג הזה? מאז הקמת המדינה, לא היה פסח עצוב ומפורק כזה, פסח שהוא קלון.

מישהו כתב: "עברנו פסחים תחת אימי האינקוויזיציה, בצל פוגרומים ורדיפות, קראנו מההגדה במחנות ההשמדה, היינו חבולים ומושפלים - הכל כקורבנות". אבל במדינה הריבונית שלנו, איך ממשלה ישראלית שהדבר נתון בידיה, מאפשרת להסב לסדר, לבושים לבן, בידיעה ש-133 מאזרחיה מופקרים לידי אויב נורא ואכזר? מתים ומעונים, משתגעים ונאנסים, גוועים ברעב, מתמעטים והולכים, ואין מושיע.

לא ביטחון ולא עוצמה. לא משילות ולא הרתעה.

שרידות הממשלה חשובה משלום אזרחיה, מביטחון המדינה ומעתידה.

"ציון הלא תשאלו לשלום אסיריך?" והממשלה מנותקת. הקו לא מחובר.

מילים ריקות, וכיסאות ריקים בממשלה שמאוכלסת לעיפה בחמדני שררה נטולי לב, חזון או מנהיגות. ממשלה שבחזת את עמה, שעיוורת לסבלו, שדוהרת "במשעול אל האין, בנתיב ללא כלום", שמתכננת לחגוג את טקס המשואות בלי נוכחות קהל. אנחנו – העם – מפריעים לחגיגה.

הדמעות, וארונות הקבורה, והדם, זעקות משפחות החטופים, ומודעות האבל של הנרצחים והחיים הקטועים של העקורים בארצם - מלכלכים את השטיח, לא מצטלמים יפה, מפריעים לזיוף הכולל בו הם מתמחים.

תהום פעורה בין שתי מדינות. אחת של העם ושניה של ממשלתו. מציאות מקבילה, קווים שאינם נפגשים. פייק מא' ועד ת'. גם את לוח השנה הם מבקשים לזייף. למחוק את האחריות שלהם לשבעה באוקטובר. מסובבים במאמץ ובכחש את המחוגים לשה באוקטובר, מהנדסים תודעה.

אבל אנחנו עם שזוכר.

נזכור ולא נשכח.

איך נקום מהשפל הזה?

בכל דור ודור חייב אדם לראות את עצמו כאילו הוא נחטף לעזה וממשלה ערלת לב, תאבת שררה ומרוכזת רק בעצמה הותירה אותו שם לבדו, להינמק בחושך.

בכל יום ויום חייב כל אחד מאיתנו לראות את עצמו כאילו בו תלויה הצלת עמו. לא על ידי מלאך ולא על ידי שרף ולא על ידי שליח. הסתכלו ימינה ושמאלה. רק אנחנו – את ואתה ואני וכולנו – במו ידינו, נשחרר את עצמנו מהממשלה הזו שעושה בנו שפטים ולא חדלה מלהכביד עולה עלינו.

נזעק לשלטון: זמנכם עבר. זה נגמר. לכו.

נקום. נתנער. נכתוב במו ידינו הגדה מודרנית, את פרק התקווה בחייה של המדינה הזו.

חודש לפני נפילת החומה בברלין, או לפני שקרס מסך הברזל, ימים לפני הכרזת המדינה על ידי בן גוריון או לפני שחזינו במראהו של אנואר סאדאת, נשיא ערבי ראשון שמגיע לישראל ויורד מכבש המטוס בנתב"ג - זה לא עלה על הדעת. זה נראה כחלום רחוק, מדומיין ובלתי אפשרי. ופתאום יכולים.

דמיינו את נפילת הממשלה. את החלפת השלטון. את עבודת התיקון העצומה שתשתרע בפנינו אז. את החזרה מהטירלול למסלול. את ישראל היהודית, הדמוקרטית, השפויה.

בידינו הדבר לעשותו – להוציא את עצמנו ואת המדינה הזו מאפלה לאור גדול.

לצאת בחצי הלילה אל מדבר הפחדים, לגאול את עצמנו מבית עבדים.

מאחורינו חיל פרעה והמדבר לפנינו,

ואולי הארץ המובטחת, זה משך חיינו.

את המאבק הזה אי אפשר להפסיק.

את המדינה הזו אי אפשר להפסיד.

עם קומץ שמיים ביד, ואמונה בעתיד האחר שנבנה פה, אנחנו בדרך הנכונה.

הימים עכורים ורעים, אבל נמשיך להיאבק כדי לאפשר לקרניים של אור ולפיסת שמי תכלת לחדור מבעד לשחור.

ש נ ש ת נ ה.

אנחנו אחרי שנה וחצי של מהפכה משטרית כושלת ומשבר בטחוני קולוסאלי. מיד לאחר השבעה באוקטובר האמנתי שהממשלה נטשה את תוכניותיה לערער את הדמוקרטיה; שהיא הבינה שהעיסוק האובססיבי במערכת המשפט במקום בבעיות האמיתיות - ביטחון, כלכלה, חינוך ובריאות - הייתה טעות. ביום השישי למלחמה אמר השר יואב קיש: "אנחנו אחראים למצב. התעסקנו עם שטויות".

למרבה הצער, התקווה הזו הוכחה במהירות כשגויה. השבעה באוקטובר לא גרם לאדריכלי המהפכה המשטרית לחשב מסלול מחדש. אלו שביקשו להסיר מעצמם כל מגבלות, לא נטשו את ההתקפה על שלטון החוק וזו נמשכת בכל הכוח, רק הפעם בחסות המלחמה:

- ריסוק השירות הציבורי באמצעות פיטורים ומינויים פוליטיים
- התערבות פוליטית בפעילות המקצועית של המשטרה
- ניסיונות להשתלט על התקשורת החופשית
- הגבלות על חופש הביטוי והמחאה

- ניסיונות למנות, לראשונה מזה 20 שנה, נציג ציבור ולא שופט בדימוס, שיבקר את השופטים
- שר המשפטים מנע את כינוס הוועדה לבחירת שופטים, וכעת מסרב להעלות להצבעה מועמדים שהקואליציה מתנגדת להם או שאינם "לאומניים מספיק", מסרב למנות שופטי עליון, או למנות נשיא קבוע לבית המשפט, בניגוד לנוהג הקיים מאז קום המדינה.

המטרה זהה: פוליטיזציה והחלשת מגבלות על הכח השלטוני, רק שהפעם הכל נעשה בשלל צעדים מתחת לרדאר.

אם יש לקח אחד מהשנה החולפת הוא שממשלה זה עסק רציני. כשנכשלים בו אנשים משלמים בחייהם וחייה של האומה כולה בסכנה.

במקום שאדריכלי המהפכה המשטרית שהובילו אותנו לאסון החמור ביותר מאז קום המדינה ייקחו אחריות ויתפטרו בשל המדיניות ההרסנית שלהם, הם ממשיכים בקו הפופוליסטי המפלג ומטילים אחריות על אחרים.

הם מכנים את היועצת המשפטית לממשלה "אויבת העם", טוענים שבית המשפט "קשר את ידי צה"ל" ולא מתביישים להאשים את מערכות המשפט והייעוץ המשפטי בעוד אלו עושות הכל כדי לאפשר למדינה להילחם.

ממשלת ישראל: 85% מהציבור לא נותנים בך אמון. פעם אחת קבלו החלטה נכונה למדינה. החזירו את המנדט לציבור ולכו לבחירות עכשיו.

רק הציבור יביא בהקדם את היום שאחרי, ויבטיח שלישאל תהיה ממשלה חדשה שתתמקד בשיקום, בבניה מחדש וביצירת מדינה דמוקרטית טובה, יציבה וחזקה יותר, ברוח הכרזת העצמאות. זה לא תלוי באף אחד אחר, רק בנו.

אני רוצה לפתוח בציטוט מ-ynet, עדות מתאונה שהתרחשה אתמול ברמלה:

"ראיתי שהבן שלי באוטו לבד ואף אחד לא ניגש אליו. כבר פיננו את השר ולא ראיתי אותם. אף אחד לא הגיע לכיוון הבן שלי בשביל לתת לו עזרה חוץ מפרמדיק אחד שהוא חבר שלו. האוטו של השר כבר פונה - ועדיין הבן שלי היה בתוך האוטו תקוע ואף אחד לא עזר לו לצאת".

כך נראית המדינה שלנו במאתיים הימים האחרונים.

אני רוצה להאמין שהממשלה הזאת עושה ככל יכולתה כדי לשחרר את החטופים,

אני רוצה להאמין שהממשלה מבינה מה משמעותה של קבלת אחריות,

אני מאוד רוצה להאמין שהממשלה הזאת לא מערבת בכלל שיקולים פוליטיים צרים ואישיים כשהיא דנה בעסקאות החטופים.

אני רוצה להאמין ששרי הממשלה הזאת מזדהים עם החטופים ועם משפחותיהם.

אנחנו נדרשים להאמין שמי שהביא אותנו למצב האיום הזה, יכול גם להוציא אותנו ממנו.

בפועל, עברו יותר מ-200 ימים מאז שמיני עצרת ועוד ועוד חטופים מתו בשבי.

בפועל, שרי הממשלה עדיין לא קיבלו אחריות על הטבח בשמחת תורה, ולא היכו על חטא.

סרטונים של חטופים מסווגים כטרור פסיכולוגי. המפגינים מכונים הנוחבות של קפלן, משפחות החטופים נקראות זיקיות ויש אנשים שבדקים מה מידת הקרבה המשפחתית שלהם לחטופים, וטוענים שלהן לא אכפת מהחטופים, למשפחות שלהם, והדבר היחיד שמעניין אותם זה לפגוע בביבי.

יותר מחצי שנה עברה. חמאס לא מוגר, תושבי הצפון והעוטף עדיין לא חזרו לבתים שלהם. הפעולה הצבאית נכשלה. אין פעולה צבאית. יש מלחמת התשה, ואיזו הבטחה שאם רק נכבוש את רפיח, רק עוד קצת. הכול יסתדר.

ואת מי הם מאשימים בכשלון המתמשך? כמובן, החטופים, המשפחות שלהם והמפגינים.

אז אני לא רוצה לפנות לממשלה, אני רוצה לפנות לאזרחים שלא הגיעו לכאן, שחושבים שאנחנו טועים, שאנחנו מגזימים, שלא נכון להפגין בזמן הזה, שההפגנות לא נעימות להם.

אני רוצה להגיד לכם, שאני מבין אתכם, אני מבין את התסכול שלכם. חטפנו מכה איומה בשמחת תורה. זה היה טבח נורא, והחיים שלנו לא יכולים להימשך כפי שהיו. חוסר אונים זו הרגשה איומה.

מפתה לחשוב שאם נפעיל מספיק כוח, רק עוד קצת כוח, החטופים יחזרו הביתה. תושבי העוטף יחזרו לבתים שלהם, תושבי הצפון יחזרו לבתים שלהם, הכול יסתדר. רק עוד קצת כוח. מפתה מאוד חשוב ככה, קשה מאוד לחשוב אחרת.

אבל תסתכלו על המציאות. חצי שנה של הפעלת כוח מסיבית, ומצבנו לא השתפר בכלל, בכלל. שום דבר לא השתנה לטובה, כלום. החטופים נמקים בשבי, תושבי העוטף עדיין לא יכולים לחזור הביתה, הצפון הרוס. אנחנו מסתמכים על עזרתם של החברים שלנו (לא, לא הונגריה) כדי להגן על הגבולות שלנו.

אנחנו מתנהגים כמו מהמר ליד שולחן הרולטה, מהמר שהפסיד כמעט הכול ולא מרשה לעצמו לעשות את הדבר הנכון – לקום ולשקם את החיים שלו.

הגיע הזמן להפסיק להמר. די, מספיק, בואו נחזיר את החטופים. עכשיו.

מחר נחגוג את שביעי של פסח ונזכור את קריעת ים סוף. פרעה רודף אחריהם ומצבם של בני ישראל אנוש וחסר תקווה. זה המצב שבו אנחנו נמצאים, ואני עדיין מקווה שהים ייקרע ושכולנו ניגאל.

חג חירות שמח.

פרופ' שקמה ברסלר | מכון ויצמן למדע

באנו הנה היום, באמצע השבוע הקדוש ביותר בשנה, בין יום הזכרון לשואה ולגבורה לבין יום הזכרון לחללי צהל ויום העצמאות.

באנו הנה היום כאשר לכולנו ברור שעל מדינת ישראל השתלטה קואליציה נוראית שלא נהנית מאמון הציבור.

קואליציה שיש בא מי שרוצה לכפות על ישראל תפיסה של עליונות יהודית ולהפוך את ישראל למדינת הלכה. קואליציה שיש בה פוליטיקאים אנטי ציונים ויש בה פוליטיקאים אנטי דמוקרטים ויש בה מושחתים רודפי שררה.

קואליציה שהנחילה בתודעה שלנו את המושג השקרי של ימין על מלא והיא זו שמובילה את ישראל בכוננת מכון לאבדון מלא.

באנו הנה היום כי אנחנו יודעים שבנוכחותנו כאן אנו מחזקים את המחנה הישראלי הגדול (מעל 70% מהציבור) שרוצה לחיות ומעוניין לבנות מדינה בשותפות אמת, מדינה נורמלית, שאכפת לה מהאזרחים שלה

מדינה שמושיטה יד למערב ולמדינות המתונות ודוחה בשעת נפש את הקיצונים הבדלנים.

באנו הנה כי מהנוכחות שלנו כאן, כולנו, גם אני, שואבים את הכוחות לעשות את הדבר הנדרש בעת הזו הדבר המתבקש - להציל את המדינה.

חשוב שנזכור, במדינה דמוקרטית השלטון מקבל את הלגיטימציה שלו מהאזרחים.

ובישראל של היום אין ממשלה לגיטימית. זה עד כדי כך פשוט.

במדינות דמוקרטיות אחרות, וגם בישראל, ממשלות החזירו את המנדט לציבור על הרבה פחות מהאסון המתמשך לו אנו עדים.

1200 שהופקרו למותם

600 חללים

132 חטופים מופקרים

עשרות אלפי עקורים

חבלי ארץ שלמים נטושים עולים בלהבות. פשוטו כמשמעו.

על הרבה הרבה פחות מזה מנהיגים בעלי מוסר וערכים החזירו את המנדט לציבור. אך מאחר ולחברי ממשלת ישראל אין ערכים, אין בעיה לשקר ואין להם בושה כאשר הם נחשפים בהעדר ערכים או בעיה לשקר, הרי שאין טעם לקוות שהם יעשו את הדבר הראוי ויחזירו מיזמתם את המנדט לציבור.

להפך, אם זה תלוי בהם הרי שבימים הקרובים, בזמן מלחמה, הם ינסו לחוקק חוק המפלה בין דם לדם. חוק שמאפשר למגזרים שלמים לחמוק משרות בעוד שהילדים שלנו והחברים שלנו ידרשו לשרת יותר. ידרשו לסכן ואף להקריב את חייהם.

כמו לאורך כל ההיסטוריה של העם שלנו, כמו בכל מערכות ישראל, כמו ב 7 לאוקטובר בפעם המי

יודע כמה אנחנו נקראים אל הדגל.

נצטרך, באופן חוקי וללא אלימות, להכריח את הממשלה להחזיר לנו, לציבור, את המנדט.

אני מאמינה בכל ליבי שאתגר זה הוא בר השגה, לא חלום רחוק. אבל הוא מחייב ולא קל ליישום, ובהחלט יכריח את מרביתנו לצאת מיד לאחר יום העצמאות מאזורי נוחות. יתכן ואף אל מחוזות שמעולם לא נטלנו בהם חלק. לא אלים. חוקי. ובלתי נמנע.

אנו עומדים פה בעמק מוקפים באלפי שנות היסטוריה ועשיה. עומדים פה מוקפים בבתי העלמין הצבאיים שם קבורים הטובים בחרינו.

אנחנו עומדים פה, ושומעים את המולת הקרב ואת קולות המטוסים הממריאים. שומעים את קולות הזעקה הרמים ואת רחשי הלב.

רואים את הדמעות שומעים את הצחוק ואת הבכי. חשים כאיש אחד בכאב שלא נותן מנוח. אנחנו מריחים את ריח האבק אך לא פחות חזק ממנו את ריח הפריחה

יש לנו מצפן

יש לנו מצפון

יש לנו אחד את השניה

יש לנו המון כלים והמון דרכים לפעול

אין לי ספק שנצליח.

אנחנו רוצים ואין זו אגדה.

אבנר וילן | יזם הייטק

אתם זוכרים את השבועות הראשונים אחרי שהבנו את מימדי הטבח, ושכולנו נרתמנו והתגייסנו - למילואים, לחקלאות, לבישולים לחיילים - כל אחד כפי יכולתו?

היה ברור שזו מלחמה על הבית. תחזרו איתי אחורה לתחושות, לריחות, לפחדים. להתגייסות ולתקווה שזהו, עכשיו הדברים בטוח ישתנו. מה שהיה הוא לא מה שיהיה. זוכרים?

אם הייתי אומר לכם אז, ששבעה חודשים אחרי הטבח הנורא - חמאס לא רק שלא יוכרע אלא יתחיל אפילו להשתקם, שמרבית החטופים עדיין ינמקו במנהרות, שהצפון יבער ועדיין יהיה מפונה בלי תאריך חזרה, שדירוג האשראי ירד והכלכלה שלנו תתרסק, שאילנה - חטופה שחזרה מהשבי תחטוף מכות מהשוטרים בזמן שהיא מפגינה לשחרור מתן החבר שלה שעדיין בעזה, שהאנטישמיות בעולם תשבור שיאים, שנשיא ארצות הברית יכריז בטלוויזיה שהוא לא מספק נשק לישראל פחות מחודש אחרי שירו עלינו 300 טילים מאיראן - וכל זה תחת אותה ההנהגה שהביאה אותנו לשבעה באוקטובר ובלי בחירות באופק - הייתם אומרים לי - אין מצב. לא יכול להיות. לא אחרי מה שעברנו.

אבל בכל זאת - אנחנו כאן.

ואני רוצה לשאול. איך לעזאזל הממשלה הזו עדיין כאן? איך הם לא מתביישים? איך הם לא מוקעים? איך, במקום שלא יעזו להראות את הפרצוף שלהם, הם מפיקים טקסים וחגיגות ושואלים "למי רע פה?"

אבל הלוואי שזה היה נגמר רק בזה. אם לא יהיה שינוי דרסטי - הרע מכל עוד לפנינו.

כביש 1

ממשלת החורבן ממשיכה קדימה בדורסנות, בלי אסטרטגיה להחזרת החטופים ולסיום המלחמה, בלי תוכנית לשיקום הכלכלה, מסיתים ומלבים את השנאה בינינו, מעמיקים את הקרע עם ארצות הברית.

עם כזו השמדת ערך בשבעה חודשים, תריצו קדימה ותדמיינו איך המדינה תיראה בעוד שנתיים וחצי של הממשלה הזו.

פעמיים חרב הבית. אנחנו על סיפו של חורבן הבית השלישי. לא פחות.

כל עוד נתניהו עומד בראשות הממשלה, שום דבר לא ישתנה. כולם מבינים את זה, אנחנו רואים את זה בסקרים. כל מי שקורא להחליף אותו רק בסוף המלחמה הוא או עיוור או נוכל. אין אופציה אחרת. המלחמה לא תיגמר אלא אנחנו.

אז מה עושים? כי לא באתי רק לבאס. לנו, אזרחי ישראל, מימין ומשמאל - יש משימה היסטורית לעצור אותם.

הכנסת חייבת לפזר את עצמה במושב הקיץ כדי שנספיק לערוך בחירות לפני יום השנה לטבח. בשבעה באוקטובר 2024 חייבת להיות לנו הנהגה שקיבלה מחדש את אמון העם כדי שאפשר יהיה להתחיל לתקן.

כמו שהתגייסנו למילואים, אנחנו כולנו מתגייסים שוב להצלת המדינה.

בשבועות הקרובים הממשלה צריכה להביא לאישור הכנסת חוק גיוס, או יותר נכון, חוק השתמטות חדש. אנחנו חייבים להילחם בו. גם בקרב הקואליציה - יש כאלו שמשרתים וכאלו שלא. יכול להיות שהמחלוקת הזו תפיל את הממשלה.

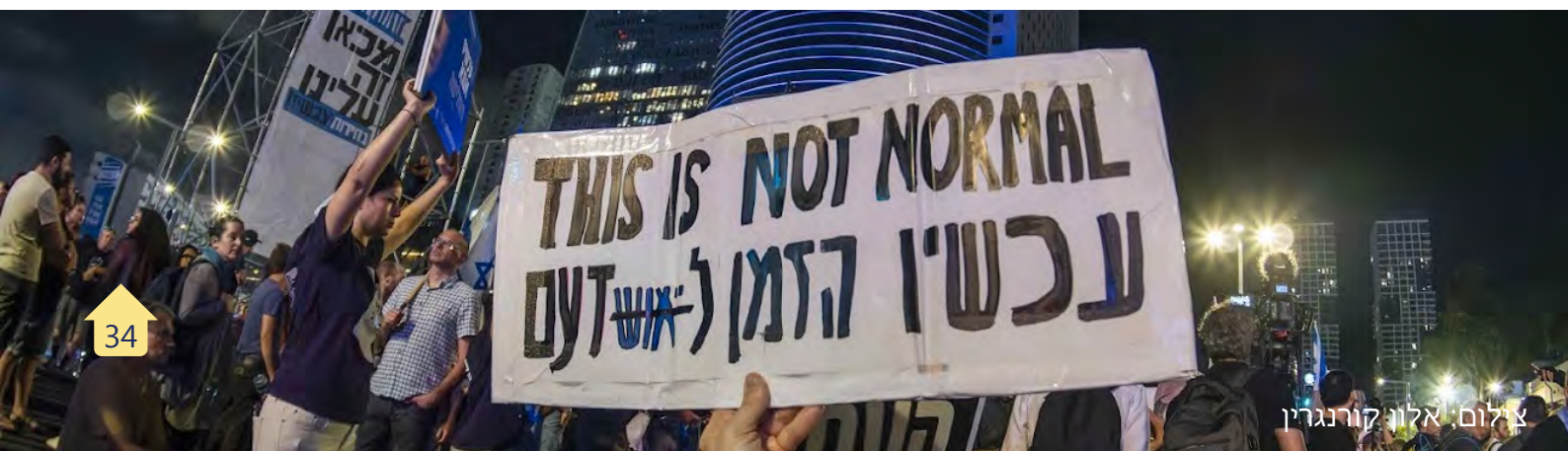
אם לא - אנחנו ממשיכים לצאת לרחוב כדי לדרוש שהכנסת תתפזר. מתישהו במהלך חודש יוני, אנחנו עולים לירושלים ואנחנו לא נרד ממנה עד שיקבעו בחירות. ויהיו גם פעולות נוספות, לא אלימות, שיבהירו לממשלה שהעם לא מוכן להמשיך ככה. תכינו את עצמכם. זה לא יהיה קצר - זה יקח כמה שבועות. אתם כבר פה זה נהדר אבל זה לא מספיק. תגייסו את החברים, את המשפחה, את ההורים ואת הילדים. את כל מי שאכפת לו מהעתיד שלנו.

אנחנו צריכים שכל האמהות יקומו ויצטרפו לקריאה של ראומה קדם ששכלה את משפחתה בניר עז- הזעקה שלכן היא זו שצריכה להוביל אותנו. היא זו שצריכה להחזיר לנו את השפיות.

אנחנו נכנסים לקרב ההכרעה על הבית השלישי.

הדרישה שלנו היא ברורה - בחירות, לפני יום השנה לטבח.

בחירות - עכשיו, כי אין לנו ברירה אחרת, כי אין לנו ארץ אחרת.

פרופ' אורי בן דוד | אוניברסיטת תל אביב

יש המון סיבות לזרוק את נתניהו ואת ממשלת הדמים שלו לפח האשפה של ההיסטוריה, ומייד. אין לנו זמן למנות כאן הערב את כולן, אבל אני רוצה לדבר על כמה מהן שאני מכיר מקרוב.

אתחיל מהאישי והכואב ביותר. אחיו ואחותו של סבא שלי היו ממקימי קיבוץ בארי. עד 7 באוקטובר כלל הענף המשפחתי שלנו בקיבוץ בארי ארבעה דורות של אנשים נפלאים וערכיים. ב-7 באוקטובר הענף הזה נגדע. קיבוץ בארי הופקר לגורלו, ותושביו נרצחו, נטבחו, נשחטו ונחטפו. בת הדודה של אמא שלי, אורית סבירסקי ז"ל, והגרוש שלה, רפי סבירסקי ז"ל, נרצחו בבתייהם, בסצנות שכאילו נלקחו מהשואה. בנם, איתי סבירסקי, נחטף לעזה בחיים. איתי שרד בשבי בגבורה במשך 99 ימים ולילות, עד שנרצח על-ידי שוביו. מאז 7 באוקטובר התגייסתי יחד עם משפחתי כולה למאבק להשבת החטופים. ראיתי במו עיניי את הזלזול, את האטימות ואת האדישות שהפגינה הממשלה כלפי משפחות החטופים והנרצחים. ראיתי איך מכונת הרעל מנסה בשיטתיות להפוך את משפחות החטופים לאויבי העם. איתי נרצח ע"י החמאס, אבל הדם שלו על הידיים של נתניהו וממשלת החורבן. זה לא רק שהמחדל הקולוסאלי הזה קרה במשמרת שלהם, זה לא רק שהם הובילו את המדיניות ויצרו את התנאים שאיפשרו את האסון, זה לא רק שהם התעלמו מהתרעות והפקירו את הנגב המערבי. אלא שגם אחרי ה-7 באוקטובר הם לא לקחו אחריות ולא ביקשו סליחה. והכי חמור – הם המשיכו והם ממשיכים לנהוג בהפקרות מוחלטת שכתוצאה ממנה מתו, מתים וימותו החטופים. השבועיים האחרונים הוכיחו מעל לכל ספק: הבעיה היא לא שהם לא מצליחים להחזיר אותם, הבעיה היא שהם פשוט לא רוצים להחזיר אותם, כי זה לא משרת את האינטרס הפוליטי שלהם ואת ההזיות המשיחיות שלהם. לנתניהו לא אכפת מהחטופים – הוא עשה ועושה הכול כדי לטרפד עסקה. דם החטופים, דם החיילים, כמו גם הדם של המוני פלסטינים, הבידוד הבינלאומי,

המחיר הכלכלי והחברתי הנורא שנשלם, הכול הכול על הידיים שלו. הוא פעל ופועל כל הזמן בזדון ובתחמנות נגד האינטרס הלאומי של מדינת ישראל. הוא מסכל את העסקה, ומסכל את העתיד שלנו, רק בשביל לשמר את שלטונו. החטופים לא מעניינים אותו, אזרחי ישראל לא מעניינים אותו, העם היהודי לא מעניין אותו. רק ביבי נתניהו מעניין אותו. ועל החטא הזה, נתניהו חייב לעוף, ומיד!

אמשיך לנושא נוסף שקרוב לליבי באופן אישי. סבא שלי, אותו סבא שדרכו אני קשור לקיבוץ בארי, היה מפכ"ל משטרת ישראל. וסבא שלי היה מזדעזע ומתבייש לראות כיצד ראש הממשלה הפקיר את משטרת ישראל בידי עבריין מורשע תומך טרור. תחת השר בנגביר, המשטרה הופכת בהדרגה ובמהירות מפחידה למיליציה עבריינית. לא כולם כמובן, עדיין יש גם שוטרים מצוינים שעושים את תפקידם נאמנה, אבל כגוף – המשטרה הולכת ומרקיבה. רק לפני שבועיים נעצרה נערה שקראה את המובן מאליו, שבנגביר עבריין. יומיים לאחר מכן נעצר אזרח שקרא לעבר נתניהו "אתה הראש, אתה אשם". משטרה שמקדמת קצין שזרק רימון הלם לפניו של מפגין והוריד לו אחן. משטרה שמצליפה במפגינים שעומדים על המדרכה, מרביצה לבנות משפחה של חטופים, מנסה לתפור תיקים לפעילי מחאה, ועוד משקרת לגבי כל הדברים האלה. כך נוהג השטאזי, כך לא נוהגת משטרה במדינה דמוקרטית. ומי שאחראי לקריסה הנוראית הזאת הוא נתניהו. נתניהו הוא שנירמל את הכהניזם. נתניהו הוא שמינה לשר האחראי על משטרת ישראל עבריין שעד לפני שנתיים הוא עצמו לא היה מוכן להיראות בחברתו, ועכשיו אותו עבריין מחזיק אותו ואת כולנו אתם יודעים בדיוק איפה. נתניהו מוכן לדרדר את כל המערכות הקריטיות והרגישות ביותר של מדינת ישראל למען השרידות הפוליטית שלו. ועל החטא הזה, נתניהו חייב לעוף, ומיד!

אעבור לכובע המקצועי שלי. כחוקר באוניברסיטת תל אביב, אני יכול להעיד שהמחדל המדיני של ממשלת החורבן לא נופל מהמחדל הבטחוני. לאקדמיה הישראלית יש תפקיד קריטי בחברה האזרחית בישראל – היא מנוע הצמיחה הטכנולוגית, היא מה שמאפשר את ה-startup nation, את המדע ואת הרפואה, את חיי התרבות והרוח, וגם את התעשיות הביטחוניות. אקדמיה עצמאית,

ירושלים

חזקה ומשגשגת היא נשמת אפה של כל מדינה דמוקרטית. החורבן המדיני שאליו הוביל אותנו נתניהו הורס ומבודד במהירות מזעזעת את האקדמיה בישראל. צריך להבין, מרבית תקציבי המחקר שלנו מגיעים מאירופה ומארה"ב. בדיוק כפי שצה"ל לא יכול להתקיים בלי נשק וכסף אמריקאי, גם האקדמיה הישראלית לא יכולה להתקיים בלי שיתופי פעולה ותקציבים בינלאומיים. אבל כדי להוסיף חטא על פשע – לא רק שהממשלה שלנו דירדרה את מעמדנו הבינלאומי באופן שמסכן את המחקר האקדמי, אלא היא גם נלחמת בנו באופן אקטיבי. בשנה וחצי האחרונות, עוד הרבה לפני 7 באוקטובר, נוכחתי לדעת שממשלת ישראל רואה בי ובחבריי אויבים. נתניהו, בסיוע שר החינוך הקישלון ושר האוצר הבור והגזען, ניסו להשתלט על מוסדות האקדמיה, והם ממשיכים גם כיום לנסות לפגוע בעצמאות שלה ולחתוך את התקציבים שלה. לא אכפת להם ממדע, לא אכפת להם ממחקר, לא אכפת להם מצמיחה כלכלית – אכפת להם רק להשתיק ביקורת ולקדם מינויים פוליטיים. החטא שלהם הוא כפול – הם גם מבודדים אותנו וגם פוגעים בנו באופן ישיר ומכוון. ועל החטא הזה, נתניהו חייב לעוף, ומייד!

אסיים באנלוגיה מתחום המומחיות המדעי שלי. אני חוקר ביולוגיה של סרטן. כפי שאתן יודעות ויודעים, סרטן נגרם כתוצאה מהצטברות מוטציות שביחד חומקות ממנגנוני ההגנה של הגוף ומשבשות את הפעילות התקינה של התאים שלנו. החברה הישראלית חולה בסרטן. המוטציות שחברו יחד כדי ליצור אצלנו את המחלה הן המוטציה הכהניסטית-משיחית; המוטציה העסקנית-חרדית; המוטציה הביביסטית; ומוטציית השחיתות הציבורית והאישית. ביחד, הכהניסטים, העסקנים החרדים, הביביסטים והמושחתים הצליחו להשתלט על מדינת ישראל והם פועלים כדי להרוס בה כל חלקה טובה. כפי שאתם יודעים, ככל שמגלים סרטן מוקדם יותר, כך עולים סיכויי ההחלמה ממנו. אבל חייבים לזכור שזה לא מספיק לגלות את המחלה – כדי להחלים ממנה חייבים גם לטפל בה. לצערי, החברה הישראלית חולה מאוד, וגם אם איבחנו את המחלה כבר מזמן, ברור שבמשך שנים רבות – רבות מדי – הזנחנו את הטיפול בה. הסרטן שלנו הוא כבר סרטן מפושט. לא קל להחלים

מסרטן מפושט, לא תמיד זה בכלל אפשרי, אבל אם יש איזשהו סיכוי לנצח אותן, זה באמצעות טיפול מידי ודרסטי. הטיפול הזה הוא מורכב וכואב, אבל הוא הכרחי. אנחנו חייבים להפעיל מייד את כל האמצעים הבלתי-אלימים שברשותנו – לצאת לרחובות, לפתוח במרי אזרחי ולהשבית את המשק. זה קשה, ואנחנו מותשים, ומדוכאים ומפוחדים – אבל אין לנו ברירה. כבר הראינו בעבר שאנחנו יכולים לעשות את זה. אנחנו חייבים לאזור כוחות, לתמוך זה בזו, ולצאת למאבק על החיים שלנו, על המדינה שלנו, על עתיד הילדים והילדות שלנו. אחרת המחלה שלנו תהפוך ממחלה קשה למחלה סופנית. חולה שבמקום לטפל בעצמו נכנס לדיכאון, יושב בבית ומדחיק, מי שמוותר מראש ולא נלחם על חייו – גזר על עצמו גזר דין מוות. ישראלי שיושב בבית בדיכאון או בהדחקה, מי שמוותר מראש ולא נלחם על חייו – גזר על החברה הישראלית גזר דין מוות. יש לנו, אולי, עוד סיכוי להינצל – אבל בשביל זה אנחנו חייבים להתעשת, ולצאת למערכה. הזמן הוא עכשיו, והאנשים הם אנחנו. צאו לרחובות – עכשיו! נתניהו חייב לעוף, ומייד!

סא"ל במיל' אורן שביל | אחים ואחיות לנשק

ערב טוב

השבוע אמר לי חבר, אנחנו משפחה שכולה. כשמגיע האביב ויום הזכרון איתו, תחושה לא טובה נכנסת אלינו הביתה, יש מתח ועצב שמשתחל פנימה.

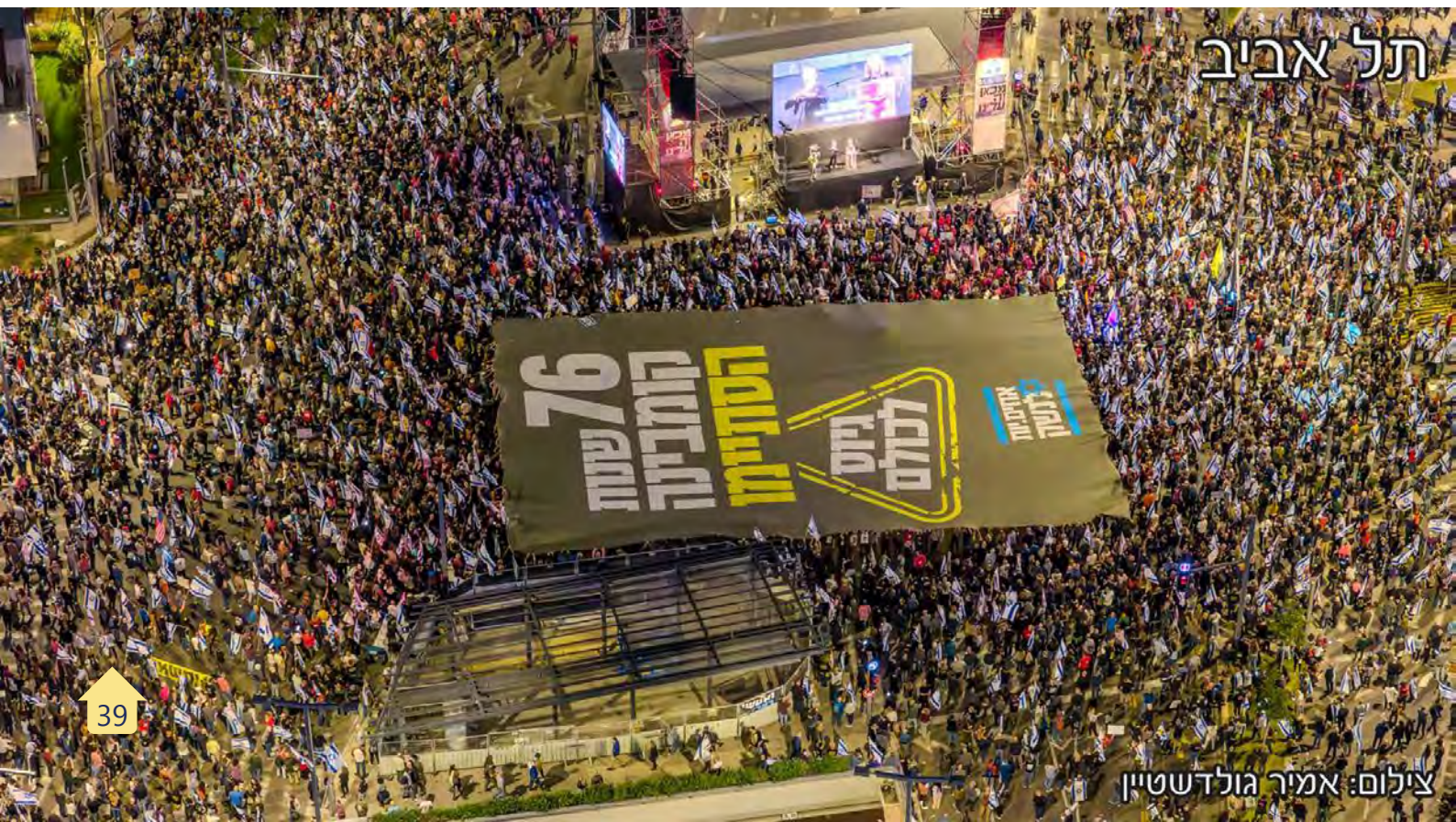
וחשבתי שמאז השבעה באוקטובר לעוד אלפיים משפחות, וארבע נוספות רק מאתמול, נהרס האביב ולא פרח חדש בגינה, ולא שדה ירוק לצד הכביש, ולא השנים שיעברו יצליחו להחזיר להן את האביב שהיה.

בעוד יומיים, יום הזכרון. היום שבו אנחנו אמורים לזכור ולהזכר. אבל הממשלה הזו לא זוכרת, היא גם לא רוצה לזכור את אותם אלפים. כי באותו השבוע, הממשלה רוצה להעביר את חוק השתמטות - חוק שמפלה בין דם לדם. חוק שקובע שמי שנתן עד היום ייתן עוד יותר ומי שלא נתן, לא ייתן לעולם.

אנחנו, אחים ואחיות לנשק, וכל האנשים הטובים שפה ואלו שתומכים בנו בכל הארץ ניתן גב לקולות האמיצים ששמענו לאחרונה, לרמטכ"ל, לשר הביטחון, ליועמ"שית, ניתן גב לבית המשפט העליון, אנחנו נדאג שמה שהיה לא יהיה.

לפני יותר משנה יצאנו למאבק חסר פשרות בהפיכה המשטרית. וגם פה במאבק הזה, אנחנו לא נוותר. אנחנו לא נוותר.

אנחנו נלחם בממשלה הזו, שחושבת שתוכל למרוח אותנו, ולשקר לנו. אותנו לא יקנו עם איזה הבטחה שקרית כלשהי. אותנו לא ימססו עם איזה הסדר תבוסתני עם מספרים ומכסות שאף אחד לא מתכוון לממש.

אנחנו יוצאים לרחובות. אנחנו ביחד, כולנו. נבנה כאן מדינה אחרת. אנחנו נבנה כאן חברה שראויה לכל אותן לוחמות ולוחמים אזרחיות ואזרחים שאיבדנו. אנחנו ביחד, נבנה חברה מופת, שוויונית, ליברלית, הוגנת. אנחנו ביחד נהפוך את המדינה לכזו שנהיה גאים לחיות בה.

אבל לפני הכל, לפני הכל, יש לנו חובה אחת – החזרת החטופים.

מי שראה את הסרטון עם ההזמנה להפגנה היום, ראה שם את ראומה קדם, קוראת: "איך אתם יושבים?, איך אימהות, החברות שלי, איך אתם יושבים, הלב נשרף, כל יום תמרי צועקת – אמאאאא".

קטונתי בלהבין מה קורה במשא ומתן, מה על השולחן, מי מטרפד ומי דוחף. אני רק יודע שאנחנו חייבים לעמוד לצידן. כי באמת הלב נשרף. אי אפשר להישאר בבית. עזבו אתכם מהממשלה המחורבנת הזו, עזבו אתכם משיקולים אם זה טוב או לא טוב למשא ומתן, אם צריך ככה או אחרת, קואליציה, רפיח, כן מחאה, לא מחאה, קפולן או בגין, שימו הכל בצד ובואו נעמוד לצידם.

כי באמת הלב נשרף.

אני יודע, שכל אחד מאיתנו, אם זו היתה ה"תמרי" שלו היה רוצה שכולם יעמדו שם איתו. מפה היום יוצאת קריאה לכל אזרח ואזרחית להצטרף אלינו. המסע של כולנו לישראל טובה יותר יוצא מפה. ומפה לא נעצור.

כי אנחנו חייבים את זה לילדים שלנו

יש לנו דרך, יש לנו כיוון ויש לנו אחד את השני

תודה רבה

פרופ' רות שרץ-שובל | מכון ויצמן למדע

באנו לכאן הערב בסיומו של השבוע הקשה ביותר בלוח השנה הישראלי. עייפים, עצובים, וכואבים מבכי, אחרי יום הזכרון אליו נוספו השנה למעלה מ-1500 שמות חדשים, קברים טריים שחלקם נחפרו רק בשבוע האחרון.

יום הזכרון הזה נגע בכולנו באופן אישי. אין אחד במדינה שלא מכיר חלל, פצועה, ניצולים וניצולות. אל מול הכאב הזה, על אנשים שהיכרנו ועל אנשים שמעולם לא פגשנו אבל אנחנו מכירים את פניהם ושמותיהם ומייחלים כל יום לשובם.

ממשלת הדמים ניסתה לסמא את עינינו במופע משואות צפון קוריאני לתפארת המנהיג ומדינת יהודה.

בעודה מחלקת צווי 8 נוספים לחיילי המילואים השחוקים קידמה את חוק ההשמטות שקובע שמי שנתן עד היום ייתן עוד ומי שלא נתן, לא ייתן לעולם.

אתמול, בעוד צעד הזוי, סמוטריץ' הודיע שיטיל מכס של 100% על יבוא מטורקיה בתגובה לחרם הטורקי. במי אתה חושב שתפגע סמוטריץ' – בטורקים? לא! אתה תפגע בסוחרים ובעסקים ישראלים שכבר נפגעו מהגזירות וההחלטות השגויות הקודמות שלך!

ובאקדמיה? הזמנות לכנסים מתבטלות, שיתופי פעולה מעוכבים והחרם הבינלאומי מתגבר. סטודנטים חוזרים ממילואים שבורים וסטודנטים זרים עוזבים את הארץ.

חברים לא מעטים מחפשים את הדרך החוצה. לא רוצים שילדיהם ישרתו את הרודן ולא רואים איך ממשיכים במחקר האקדמי במצב הזה.

בלי אקדמיה בינלאומית אין לנו קיום.

אקדמיה זה חינוך. אקדמיה זו מקצוענות.

בריאות. הנדסה. בריאות הנפש.

בלי אקדמיה – אין הייטק

בלי אקדמיה – אין כלכלה

ומי יציל אותנו כשכלכלה וההייטק יקרסו? מי שאינם לומדים לימודי ליבה ואינם משרתים בצבא?

בדד עומד המנהיג וקורא לנו למצדה איתו. ואני אומרת – לא.

בדד נשאיר אותו במסך המוקלט של טקס המשואות המהונדס שלו.

מתוך משואת התקווה שהדליקה ענב צנגאוקר ביום שני בערב תתחדש המלחמה שלנו על הבית.

כולנו שואלים את עצמנו: איך מתגברים על אסון השבעה באוקטובר? מהם הצעדים הצבאיים והמדיניים הנדרשים? אין לי את התשובות לזה. אני כן יודעת להגיד שכדי להתגבר על האסון שפקד אותנו נדרשת מקצוענות, אהבת המדינה, חשיבה מפוקחת וחזון. נתניהו חיסל כל גורם מקצועי, מפוקח ובעל דעה עצמאית שיכול לתת את הפתרון הזה.

אבל בואו ניזכר: לפני יותר משנה יצאנו למאבק בהפיכה המשטרית. ואתם זוכרים? הצלחנו! עזרנו את החקיקה!

הקמנו את מטה המאבק של האקדמיה להילחם על הדמוקרטיה, התרענו מפני ההשלכות של המדיניות המסוכנת של נתניהו, לוי וסמוטריץ' על עצמאות מערכת המשפט, חופש הביטוי, האקדמיה, ומערכת אכיפת החוק. והצלחנו! עצרנו את החקיקה.

אז למרות שאנחנו על הקצה, וכבר אין כוח – חייבים למצוא את הכוח. כאמא לשלושה ילדים, הבכורה שבהם חיילת תומכת לחימה בעוטף, אני חייבת למצוא את הכח.

בתוך הכאב הפרטי שלכם חפשו את הזעם וצאו איתו החוצה. תסתכלו על הילדים היפים שלכם, ההורים שלכן, בני ובנות הזוג, תחשבו על מה שיקר לכם וצאו לרחובות. תסתכלו סביבכן. תראו כמה חזקים אנחנו ביחד.

זה לא יהיה קל! זה לא יהיה נעים! אבל אין לנו ברירה.

הכנסת חזרת השבוע מפגרה למושב הקיץ. אנחנו נדאג שבמושב הזה היא תתפזר ותחזיר את המנדט לעם!

ביום שני הקרוב כל ארגוני המחאה – אחים לנשק, כח קפלן, חופשי בארצנו, מטה האקדמיה ועוד הכריזו על "יום זעם". עקבו אחרי הפרסומים וצאו אל הרחובות.

יש לנו דרך, יש לנו כיוון ויש לנו אחד את השני ואין לי ספק שנצליח.

ההתמדה מנצחת הכל.

תודה רבה

מיכל קסטן קידר | אלמנתו של סא"ל דולב קידר ז"ל

ערב טוב שמי מיכל קסטן קידר, ואני אלמנתו של סא"ל דולב קידר שנהרג במבצע צוק איתן ב 2014. דולב התגייס בשנת 1995 לחטיבת גבעתי. אני התגייסתי באותה השנה. לפני שלושה חודשים התגייסה בתנו הבכורה מאיה. כשהתגייסנו לא שאלנו אם צה"ל צריך אותנו, אם חסרים המון חיילים. התגייסנו כי זה מה שעושים ישראלים.

כשמאיה התגייסה היא לא בדקה אם המסגרת הצבאית מתאימה לאורחות חייה. המסגרת הצבאית הכאיבה לה בהתחלה עד דמעות. כל כומתה סגולה, כל קצין נושא נשק וכל הצדעה הזכירו לה את אביה שנהרג, ואת המערכת שבה זה קרה. אבל היא התגייסה- כי זאת החובה שלנו. החובה כלפי הבית, כלפי המדינה שאנחנו ככ אוהבים ומנסים בציפורניים לשמר ולהחזיק.

היא וכולנו התגייסנו כי זה חלק מהאתוס הכי חשוב שלנו כישראלים- ערבות הדדית. איך אתן לאחרים להגן עלי, להילחם על בטחוני ואולי גם להיהרג בשבילי- בזמן שאני עומד בצד. אותה ערבות הדדית היא שזוהקת עכשיו לשחרר את כל החטופים – כמה שיותר מהר. זאת אותה ערבות הדדית שהביאה מאות אלפי ישראלים לצאת מביתם בשבוע השני של אוקטובר ולהחליף את הממשלה- שלא הגיעה.

הערבות היא שהביאה אנשים לבשל להסיע להלביש לשכן לחלץ תחת אש לפתוח למפונים בתי ספר וגנים לפתוח מלונות וחדרים לפתוח את הלב ולתת הכל- והמדינה עדיין לא הגיעה. ב 21 ביולי 2014 דולב תפס גזרה בעוטף עזה בברך- מקיבוץ ארז דרך נירעם. לפנות בוקר הגיעה התראה על דמויות חשודות בשטח, כנראה מחבלים. דולב היה אז מגד גפן. אחד המפ הודיע שהוא קופץ אבל דולב אמר לו- אני. כי הוא מנהיג ומנהיג הולך ראשון. הוא לא חיכה שיהיה נוח או פחות מסוכן או יותר ברור. הוא הלך והוא חטף טיל והוא וחברי החפק שלו המשיכו ופרקו מהגי'פ והמשיכו להילחם עד שנהרגו.

היו שם דולב שלי ממודיעין, יובל מאפרת, נדב מבאר שבע וקסאהון מנתיבות. דתי או חילוני, ימני או שמאלני- מי ידע מהם ומה זה בכלל משנה. אני לא יודעת אם דולב הספיק לומר אחרי אבל אני יודעת שהוא לא היה צריך, כי כל מפקד וחייל יודע - המנהיג מסתער קדימה וחייליו אחריו. כי זאת מנהיגות, זאת אחריות זאת היא גם מהותה של הרעות.

ממשלת ישראל איפה את? איפה את? החטופים נמקים, תושבי הצפון עדיין פליטים, הקהילות בדרום מתפוררות, ישובים שעומדים עוד מלפני קום המדינה נחרבים תחת אש יומיומית, ואיפה אתם? בשבוע השני של אוקטובר הקמנו אני וחברתי יעל שבח סיירת אלמנות- יותר ממאה אלמנות וותיקות עברנו בין הבתים השכולים החדשים, מחבקים ומנסים להראות למי שלבה וביתה נשבר שיום יבוא והיא תוכל שוב לנשום, להצמיח מחדש קרקע מתחת לרגליה ורגלי ילדיה. יותר מ 300 אלמנות חדשות, יותר מאלף יתומים חדשים. ומי ייתן לנו קמצוץ כזה של תקווה? מי יצמיח מחדש קרקע מתחת לרגלינו? איך נתחיל להשתקם ונלמד שוב לנשום, כשההנהגה שלנו לא רוצה להתחיל בשיקום, כשלממשלה שלנו לא איכפת מאתנו, מילדינו ובני זוגנו שנלחמים? ממשלה שלא הגיעה ללוויות, לניחומים, שנתנה לכולנו להחליף אותה.

ממשלה שבזמן שאנחנו ביום הזיכרון מבכים את מתינו היא ממשיכה לקדם השתמטות של מגזר שלם מהצבא.

ממשלת ישראל שחררי אותנו מעולך. תני לנו את הסיכוי להתחיל להחלים. תתפטרו.

מי ששבר לא יכול לתקן. מי שהפקיר לא יחזיר את החטופים. מי שלא איכפת לו מאזרחיו לא יפעל פתאום לטובתם. אל תשתמשו בדם שנשפך כתרופה להמשיך במלחמה בלי תכלית. המתים לא ציוו עלינו דבר- בטח לא את שימור הקואליציה. המתים שותקים. תאמינו לי- ניסיתי לדבר עם דולב אבל הוא לא ענה. שחררי אותנו ממשלת ישראל ותני לאחרים להתחיל את השיקום, כדי שנוכל לחזור לנשום ולחיות.

תל אביב

ח"כ יאיר לפיד | יו"ר מפלגת יש עתיד וראש האופוזיציה

שלום לכם,

אני יודע שאלה ימים של מועקה, ושל ייאוש ושל תחושה של חוסר אונים. אנשים באים לכאן שבוע אחרי שבוע ושואלים את עצמם בדרך – מה זה משנה? איך זה ישנה? האם אפשר בכלל לשנות?

אז אני רוצה להגיד לכם משהו עליכם. אתם יודעים אותנו, אבל אני רוצה להזכיר אותנו בכל זאת: אתם כבר החלפתם פעם אחת את השלטון. אתם כבר עצרתם פעם אחת את חוק ההשתמטות מגיוס. אנחנו יכולים לעשות את זה שוב.

אתם בלמתם בגופכם את המהפיכה המשטרית. אתם הצלתם את בית המשפט העליון, אתם מנעתם את הפיטורים של גלנט. אנחנו יכולים לעשות את זה שוב.

הממשלה אומרת לנו שאנחנו לא אזרחים, אנחנו נתינים. הם יעשו מה שהם רוצים, ואנחנו רק נשלם מיסים ונשלח את הילדים שלנו לצבא. הם טועים. הפרייארם גמרו להיות פרייארם! מי שלא יתגייס לא יקבל מהמדינה אגורה שחוקה, לא יקבל דרכון, לא יקבל זכויות, לא יקבל תקציבים. הפרייארם גמרו להיות פרייארם!

הם אומרים לנו "נמות ולא נתגייס" ובינתיים הילדים שלנו מתים כי הם כן התגייסו. נתניהו ממשיך עם הטריקים והשטיקים. הודעות שיקריות לבג"ץ, ישיבות ממשלה מפוברקות. את מי הוא מרמה? את הלוחמים שלנו. את המשפחות שלהם.

זה לא יעזור לו. זה לא יצליח להם. אנחנו כבר עברנו סיבובים כאלה, הם כבר ניסו לעשות את זה, והם נכשלו. אתם עצרתם אותם. פה, ברחוב, אתם עצרתם אותם, אנחנו כבר הוכחנו שאזרחים נחושים יכולים לשנות את ההיסטוריה, ואנחנו יכולים לעשות את זה שוב.

הממשלה הזו היא לא המדינה. הממשלה הזו היא אסון שקרה למדינה. עם הממשלה הזו לא ננצח את המלחמה. הם איבדו שליטה. 1,500 הרוגים ונרצחים, הצפון מרוסק, הכלכלה מתפרקת. זה על שמם. זה על ראשם, זה באשמתם.

אף אחד לא ישכנע אותי שאין אלטרנטיבה. אף אחד לא ישכנע אותי שהממשלה האיומה והגזענית והמשיחית הזו היא הדבר הטוב ביותר שמדינת ישראל יכולה להוציא מעצמה.

יש להם טריק קבוע חדש. הם אומרים לנו "ביחד ננצח", ואז מפרקים אותנו. "ביחד ננצח" אבל רגע, שניה, רק נעזור לחרדים להשתמט מגיוס. "ביחד ננצח" אבל הילדים שלנו יילכו לצבא והילדים שלהם יקבלו שני מיליארד שקל בשביל להמשיך להתחבא בישיבות. ביחד ננצח", אבל רגע, נמנה מפכ"ל שהוא בובה של בן גביר. "ביחד ננצח", אבל ראש הממשלה יסתתר במקלט אטומי בבית של מיליארדר זר כשהאיראנים מתקיפים אותנו.

"ביחד ננצח", אבל בלילה נתדרך ונציץ נגד הצבא. "ביחד ננצח", אבל לא נעשה עסקת חטופים. נפקיר שם בשבי החמאס את הילדים והילדות שלנו. נגיד בבוקר "ביחד ננצח" אבל בלילה נלך לערוץ 14 ונקרא לכולנו בוגדים.

בחצי שנה האחרונה שאלו אותי שוב ושוב ושוב, "למה לא נכנסת לממשלה?" התשובה שלי היא: כי

לא צריך לחזק אותה, צריך להעיף אותה! לא צריך להגדיל אותה, צריך להפטר ממנה!

אני קורא מפה לבני ולגדי, די! מספיק! צאו משם! די עם מסיבות העיתונאים! די עם האולטימטומים הריקים! די צאו משם! אם לא הייתם יושבים בממשלה כבר היינו חצ שנה אחרי עידן נתניהו ובן גביר. הם כבר היו נעלמים מחיינו, אתם במצב שזה שנתניהו עדיין בשלטון כבר רשום על שמכם.

בערב יום העצמאות הייתי פה ליד, בכיכר החטופים. פגשתי שם את אמילי האנד, הילדה החטופה שחזרה משבי החמאס. היא בת תשע. היא חזרה מהמקום הכי קשה והכי ונורא בעולם, זה מה שהיא בחרה לעשות בחג ללכת לכיכר החטופים.

יומיים אחר כך נתניהו השווה את המפגינים כאן למפגינים האנטישמים בקמפוסים בארצות הברית. השווה בין שונאי ישראל לאמילי, למשפחות החטופים, לאנשים שהם התקווה של המדינה הזו. התקווה של השפיות.

זה לא יעזור לו. התקווה תנצח. השפיות תנצח. עם ישראל, אל תירא ואל תיחת. מהמקומות הכי קשים תמיד חזרנו, ותמיד חזרנו טובים יותר. גם הפעם נחזור, וגם הפעם נחזור טובים יותר.

אנחנו עומדים פה יחד, ימנים ושמאלנים, דתיים וחילונים, להט"בים וסטרייטים, מרכז ופריפריה. המחאה הזו, ההפגנות האלה, זה, זה הביחד ננצח.

מעבר לכביש, מעבר לכביש, בכיכר המחזיאון, בגשר בגין, קוראות משפחות החטופים: "תצילו אותם." "תצילו אותנו." זה המאבק הצודק ביותר בתולדות המדינה. אין ולא יהיה נצחון עד שהם יחזרו הביתה. אנחנו נמשיך להיאבק איתם עד שכולם יחזרו הביתה.

יש רגעים כאלה, יש רגעים כאלה שבהם אנשים אומרים לעצמם, "אם אין שום אלטרנטיבה, אז אני האלטרנטיבה." מול הקושי, מול הייאוש, מול הקיצוניות, אני באתי לבקש מכם: תאמינו בעצמכם. תאמינו בכוח שלכם. אתם תעצרו את חוק ההשתמטות, אתם תשנו את הכיוון שבו המדינה הזו הולכת, יחד נשלח אותם הביתה.

אני מתחייב בפניכם, אני נשבע בפניכם, אנחנו נמשיך לעבוד אתכם ובשבילכם עד שזה יקרה. מאחורי הקלעים, לפני הקלעים, זה יקרה. חוק הגיוס יפול, הממשלה הזו תיפול, מדינת ישראל קום תקום מחדש.

עם ישראל, אל ייאוש, השינוי בדרך. תודה רבה.

תל אביב

ערב טוב.

יש לנו בישראל ממשלה של עבריינים ושקרנים. ממשלה שאיבדה כל מוסר ואנושיות. הממשלה הזאת רעה לכולם, יהודים וערבים. היא משחקת בחיי חיילים ומסכנת בכוונה את חיי החטופות והחטופים בעזה - מסיבות אישיות ופוליטיות. את הממשלה הזאת חייבים להעיף הכי מהר שאפשר!

המחשבה על החטופות והחטופים שוברת לב. אני מתפלל שיחזרו משם מיד. חמאס איים כבר שאם לא תהיה עסקה הם ייצאו בארונות. אין להם זמן. אבל ראש הממשלה הנאשם, חובב העבריינים, שהמשרה תיארה כראש ארגון פשע - לא חושב על החטופות והחטופים. הוא חושב רק על הכיסא שלו כמו הדיקטטורים הגרועים ביותר! הוא זה שדאג שיממנו את חמאס. בשביל האינטרס האישי שלו הוא מכר את המדינה למיעוט הכי קיצוני וגזעני בעם היהודי. בכל יום הם הורסים עוד קצת את המדינה וכלום לא מתפקד. יוקר המחיה כאן גבוה ב-38 אחוז מהמדינות המפותחות. אנשים קורסים פיזית ונפשית תחת החובות וקשיי ההישרדות. הם הורסים את החקלאות בשביל טייקונים שמייבאים מחו"ל. הם הורסים את הרווחה, את החינוך. הם מתעללים בבעלי העסקים הקטנים. הם הורסים את מערכת המשפט ואת שלטון החוק. הם רוצים דיקטטורה! הם הופכים את ישראל למדינה שנואה ומבודדת. היום אנשים פוחדים לצאת לחו"ל עם דרכון ישראלי. למה שנרגיש ככה? כל הישראלים, יהודים וערבים, צריכים לצאת לרחובות, עד שתיחתם עסקה להחזרת החטופים ועד שייקבע תאריך לבחירות!

למרות הכול, עדיין יש לנו מדינה טובה. יש לנו טכנולוגיה טובה, מזג אוויר טוב, אוכל נהדר. יש על האדמה הזאת היסטוריה עשירה. אם נלמד לחיות בשלום ובהגינות, התיירות תשגשג ברמות שלא הכרנו. יותר מהכול יש לנו פה אנשים מעולים. את הגיוון האנושי של ישראל צריך לנצל לטוב במקום לסכסוכים ומלחמות.

אני נשוי בשנית וחי בדימונה כבר 15 שנה. רוב החברים שלי יהודים. חלק מהחברים הכי קרובים שלי הם דתיים. תומכי ש"ס, מרצ, מצביעי ליכוד -- ואפילו בוחרים בן גביר. בחיי היומיום הפוליטיקה לא מעניינת אותנו. אנחנו נפגשים ומבלים יחד כבני אדם. אשתי ואני מכינים כבר כמה שנים כל יום שישי מאות מנות לקשישים בודדים בעיר. במלחמה הכנו אלפי מנות ליחידות צבאיות שהיו באזור. אותנו ואת החברים שלנו בדימונה לא מעניינים מוצא או דת! הדבר החשוב היחיד הוא לכבד ולהאזין אנשים טובים.

אבל הפוליטיקאים, במקום להנחיל לציבור אנושיות ואחוה, שוטפים את המוח בשנאה, גזענות ופילוג. הכול בשביל לקושש מנדטים. לצערי התקשורת לא מפריעה להם, אם להיות עדין.

לפני שלושה חודשים איבדתי את בני ג'ומעה, בן 18. הוא נורה שלוש פעמים בעורפו ביישוב רתמים. חודש לפני כן הוא התחיל לעבוד כחשמלאי, ובכל רגע פנוי היה עסוק בהכנות לגיוס לצה"ל. החלום שלו היה להתגייס לגולני. גם אני שירתתי בצה"ל כלוחם. ג'ומעה היה הילד המצחיק של המשפחה. תמיד דאג לאחיו ואחיותיו. זה שכשקשה תמיד ידע לומר את המילה הטובה שעזרת להתרומם. הוא וחבריו עברו את הגדר לרתמים. כשהם בשדה חקלאי, מאות מטרים מבתי היישוב - חיכתה להם כיתת הכוננות. לפי העדויות והדו"ח הפתולוגי - אחד מהם ירה בג'ומעה שלוש פעמים בעורף כשהיה אזוק ועל הקרקע.

זאת תוצאת ההסתה ההרסנית של הפוליטיקאים!

וכאילו לא די בכך - מיד החלה המשטרה במאמצים אדירים לטייח את המקרה, תוך שהיא משקרת לתקשורת. השר העבריין בן גביר גיבה מיד את הרוצח של הבן שלי - עוד לפני שהייתה חקירה! העבריין הזה הוא איש צמא דם. מגדולי המסיתים. הוא מחפש להבעיר את השטח, כדי להגשים את החלום שלו ושל סמוטריץ' להקים מדינה דתית קיצונית. השניים האלה לא מחשיבים אותנו כאזרחים. הם ממתגים אותנו כאויבים - כדי להצדיק את מה שהממשלה שלהם עושה - את ההריסות, את האכיפה הבררנית, את הקנסות הכבדים, את היחס המשפיל - ואת הפגיעות האלימות באזרחים בדואים. אבל אנחנו לא אויבים! אנחנו לא שונאים אף אחד. ובינתיים, לא אני ולא הבן שלי הורשענו בטרור. מי שהורשע בטרור זה בן גביר! מי שנתפס בדרך לפיגוע זה סמוטריץ'!

מאז הרצח של ג'ומעה אני מנהל מאבק לצדק וניתקל בהתנכלויות. שלטים נתלשים, אמא של ג'ומעה נעצרה, בני משפחתי ספגו פתאום פשיטה אלימה של 25 שוטרים מול הילדים - על כלום. והמוציא להורג של ג'ומעה עדיין מסתובב חופשי! לקח למשטרה יותר מחודשיים רק להזמין אותו לחקירה. שלושה וחצי חודשים אחרי הרצח, הפרקליטות עדיין מחכה לדו"ח הפתולוגי החד-משמעי. הטיוח זועק לשמיים! הרי גם ביהדות צריך לעשות קודם כל צדק. ואם בישראל אין צדק ואין שוויון בפני החוק - איפה בדיוק היהדות של המדינה?

אנחנו, האזרחים הבדואים, רוצים לחיות ביחד. בשיתוף פעולה. באחוה. בהבנה הדדית. נמשיך להיאבק יחד עד השינוי!

תודה לכם ושבוע טוב

באר שבע

אלוף במיל' עמוס מלכא

ערב טוב באר שבע והדרום.

הכותרת שלי הערב היא: שעם של גיבורים לא יכול להשלים עם ממשלה של פחדנים! אם לא נעשה מעשה הפחדנים יורידו אותנו ביגון שאולה!!

ימים נוראיים עוברים על ישראל מאז 7/10, והופכים נוראיים יותר מאז תחת הנהגה אסונית והרסנית. בימים האלה אין הנהגה כשירה בישראל. בימים האלה גם אין אופזיציה נושכת בישראל. המלאכה להחזיר את ישראל למסלול, להחליף את הנהגה האסונית, מוטלת עלינו, הציבור, עליכם, על בני משפחתכם, על קרוביכם...

השבוע שמענו את כתב האישום של שר הביטחון כלפי ראש הממשלה. לא חידש לנו כלום כי אנחנו אומרים את זה כבר חצי שנה. אבל כששר הביטחון אומר את זה מחדרי החדרים, זה מקבל חותמת פורמלית. מדוע אמר את זה רק עכשיו ולא לפני 4 חודשים? אין תשובה הגיונית כי שום דבר לא התשנה מאז. כתב האישום בפועל רחב עוד יותר וכולל:

- אחריות לכל מה שהוביל למחדל, בלי לנקות את בכירי הצבא והשב"כ.
- התעלמות מכל האזהרות שהיו, והיו!!
- התנערות מאחריות והטלתה על בכירי הביטחון. "הם אחראים לכישלון והוא לניצחון"...
- ניהול מלחמה באסטרטגיית הישרדות פוליטית ולא ביטחונית, עד כדי איבוד כל התמיכה הבינ"ל, שהייתה גורפת אחרי 7/10.
- במקום להכריע את החמאס ולהפעיל עליו מנופי לחץ לשחרור חטופים, מחזקים את החמאס בשימור שלטונו ברצועה. מדוע? כי האיום של בן גביר וסמוטריץ עליו חזק יותר מאיום החמאס.
- הסיסמא "חמאסטן או פתחסטן" חלולה ורק מציגה את המחדל. כמו שידע לשלוף מהשרוול, או מהבוידם, את חוק הגיוס של גנץ כדי לנסות לשרוד את איום פירוק הממשלה, כך יכול היה למצוא חלופה שאיננה חמאס או פתח. יכול אבל לא רוצה!
- מפקיר חטופים למוות, בהצבת קווים אדומים והצרת צעדי צוות המו"מ. עסקה אפשרית לפני 3-4 חודשים עלולה להפוך בסוף לעסקת גופות.

בשורה התחתונה של אופן ניהול המערכה, אין מנוס מלחזור על מה שאמרתי בכל אולפן ובכל עצרת מחאה בקיץ הקודם – נתניהו הפך לסיכון ביטחוני למדינת ישראל!

חוק הפטור מגיוס: במה משקיע ראש הממשלה וממשלתו את עיקר זמנם? בהמצאת תמרונים פוליטיים להנצחת הפטור הגורף מגיוס חרדים!! לזה, יש זמן ויש יצירתיות הרסנית. כשצה"ל איבד 3,000 לוחמים – חללים ופצועים... כשברור שבעשור האחרון צה"ל הצטמצם לממדים מסוכנים וכעת חייב לגדול משמעותית... כשמעלים בקרוב את חוק הארכת השירות הסדיר... כשעומדים להאריך את גיל השירות במילואים ואת משך השירות השנתי למספרים בלתי נתפסים... ראשי המגזר החרדי המנותקים מעמם, וראש הממשלה שכבר התנתק, מצפצפים על הסדיר והמילואים – עליכם - אך ורק כדי לשרוד פוליטית. רובכם מילואימניקים ו/או הורים לחיילים סדירים. אסור לכם להשלים עם המהלך! קומו ועשו מעשה!

חברים, עם של גיבורים לא יכול לקבל ממשלה של פחדנים. עם ישראל הוכיח גבורה, מבוקרו של ה 7/10, דרך ההתנדבות מעוררת ההערצה בשבועות שלאחר מכן, כאשר ממשלת ישראל הייתה בנפקדות ובהלם קרב. ראש ממשלה פחדן:

- פוחד להופיע מול הציבור
- פוחד להתראיין בתקשורת הישראלית
- פוחד להופיע בטקסי יום עצמאות
- פוחד לקיים דיון בליבת ביטחון המדינה
- פוחד מבן גביר
- פוחד מסמוטריץ
- פוחד מהחרדים
- פוחד מבחירות

לכן הוא מסתתר מאחורי סרטוני וידיאו מהונדסים, פגישות עם פורומים מסוננים שלא יאתגרו אותו בשאלות. אבל... הוא לא פוחד להמשיך להרוס, לסכן ולהחריב... את ישראל, לא את החמאס!!

ואני שואל אתכם:

- מה היה קורה עם נתניהו היה כעת ראש האופוזיציה? האדמה הייתה בוערת בכל המדינה כבר חצי שנה.
- כיצד העם הגיבור הזה משלים עם התופעה?
- כיצד האדמה הפוליטית לא רועדת?
- כיצד אנחנו מסתפקים בלבוא להפגנות מוצ"ש?
- כיצד הצעירים, עבורם אנחנו נלחמים, לא נמצאים כאן בכמויות?
- כיצד כל הסקרים מראים שלמעלה מ 70% מהציבור רואה בנתניהו אשם במחדל ודורש בחירות, ואותם 70% לא ברחובות?

השבוע נפתח מושב הכנסת, המטרה של הממשלה לצלוח אותו בלי נפילת ממשלה. המשימה שלנו, להפיל את הממשלה ולהגיע לבחירות עוד בקיץ הזה. עם של גיבורים חייב להתקומם, ללא אלימות ובהתאם לחוק.

שוני

אייל נווה | אחים ואחיות לנשק

אחים ואחיות, שותפים למאבק ולדרך,

השבוע, בעת שטובי לוחמינו מחרפים את נפשם בעזה ובגבול הצפון, בהקרבה ובמסירות נפש, ממשלת החורבן העבירה בוועדת השרים, חוק השתמטות שמאפשר למגזר שלם פטור משירות. אין דוגמא קיצונית מזו לניתוק של שרי הממשלה, זוהי הוכחה צינית ואכזרית שהממשלה והעומד בראשה לא רוצים בטובת מדינת ישראל.

נתניהו שוב עשה תרגיל מסריח. ואנחנו שואלים: תרגיל על מי? תרגיל על החיילים! תרגיל על האימהות! תרגיל על המילואימניקים שבעזה ובצפון! תרגיל על מי אלו שמשלמים בדמם?

זו המורשת של ממשלת החורבן. תרגילים פוליטיים שמסכנים את בטחון המדינה במקום ערכים, במקום בטחון. מריחת זמן היא התכלית. רכבים ובתים שרופים, חטופות וחטופים שנמצאים בגיהינום. ממשלה שהפקירה את הצפון פירווק השותפויות עם בנות הברית, הכנסה של צה"ל לבוץ עזתי בלי תכנית מדינית. ואפילו נשיא לבית המשפט העליון עדין אין.

מול אומה שבורה, מול מדינה שהתפרקה- אין מנהיגות. אין ניהול ואין תוכנית.

הציבור החרדי כבר אינו מיעוט קטן כבעבר, חרדים רבים רוצים לשרת. הם יודעים שאפשר להתפלל גם כשירדים מהשמירה. אבל המנהיגות שלהם רוצה לשמר את השלטון ואת תקציבי העתק למקורבים.

שוויון בנטל הוא מאבני היסוד של הסיפור הישראלי החדש. אומה יהודית ודמוקרטית שמאפשרת לאזרחיה חירות ושוויון. שאזרחיה מאוחדים בערבות הדדית. אומה שמשגשגת בזכות הערכים המשותפים, ולמרות האויבים מבחוץ.

אחינו ואחיותינו מהציונות הדתית – אתם חלק משמעותי בסיפור הזה, לוחמים לצידנו שכם אל שכם סמוטריץ ובן גביר אינם הבית שלכם – הצטרפו אלינו לכתובת הסיפור הציוני החדש.

רק ביחד נוביל מחורבן לתקומה. תסתכלו סביבכם, על כל העומדים כאן. אני רואה אנשים שלא נכנעים למציאות האסונית של חיינו.

אחים ואחיות אתם מוכנים לצאת למסע? אתם מוכנים להעיף את ממשלת החורבן? בסוף המסע הזה אנחנו ננצח! אני מאמין בזה. כולנו מתעלים לגודל השעה. אל מול הוואקום שיצרה ממשלת החורבן, קמנו אנחנו.

בפרק הקודם בלמנו את ההפיכה המשטרית, בשבעה באוקטובר נתנו הכל כדי לעזור לצה"ל לנצח וכדי לתמוך בעשרות אלפים שנותרו בלי בית, וכעת נלחם על ישראל טובה יותר. ראויה לאנשיה. באותה נחישות, באותה עוצמה, נתאחד כולם, נאמין וננצח. החורבן נכפה עלינו, התקומה היא בידינו. ביום שני נפתח מושב הכנסת, על כולנו לעשות הכל בכדי שזה יהיה המושב האחרון של הכנסת הזאת.

משימה ראשונה, היא להעיר את המתלבטים - הביאו את כולם - משפחה, חברים, הרחוב, השכונה תדאגו שהם יוצאים. כל אחד חייב להביא בשבוע הבא עוד 10 אנשים. אנחנו מסוגלים? עם פתיחת המושב, נשיב בימי זעם. הצטרפו-לשיירה, להפגנות, למייציגים. יש לנו 40 יום. עלינו לפעול בנחישות, ולהוציא מיליון איש ואישה ולהגיד לשרים חסרי הבושה והיכולת - זמנכם עבר! מהמסבר תצמח ישראל טובה יותר כי אין לנו ארץ אחרת, ואנחנו חייבים לבנות אותה יחד מחדש. אתם מוכנים?

יחד, נקום מתוך השבר, נעמוד כחומת מגן למשפחות החטופים והחטופות שהופקרו, נבנה מחדש ונביא תקווה. זה הרגע שלנו. הכי חשוב לפני עלות השחר, ביחד נביא את האור.

תל אביב

מאבק האקדמיה - למען שוויון בנטל

אנו, נשיאים ורקטורים לשעבר של אוניברסיטאות המחקר בישראל, מבקשים להתריע נחרצות כנגד ניסיונות הממשלה לחוקק חוק לעיגון ההשתמטות משירות צבאי של תלמידי ישיבות, ובצידו חוק להעלאת נטל המילואים.

לחוק השתמטות כזה יש השלכות מרחיקות לכת על האקדמיה, מצוינותה, ויכולתה לשרת כראוי את המדינה והחברה. לאחר טבח ה-7 באוקטובר והמלחמה שבעקבותיו, הנטל הביטחוני עליה, וממשיך לעלות באופן חד. אם לא יגדל ציבור המשרתים בצה"ל, תוספת הנטל תיפול כולה על הציבור המשרת כיום. כשליש מציבור הסטודנטים באוניברסיטאות שרת תקופות מילואים ארוכות מאד במהלך המלחמה, ורבים מהסטודנטים נקראו לתקופת שירות מילואים נוספת.

חלוקת הנטל הלא שוויונית, אשר בה רק חלק מן הציבור מסכן את חייו, ומקדיש מזמנו למען הגנת הכלל, היא לא מוסרית בעליל, ופוגעת במרקם החיים המשותפים של כלנו. לשירות מילואים ממושך יש השפעות כלכליות וחברתיות קשות. באקדמיה, הוא פוגע בראש ובראשונה, בסטודנטים/ות ובחוקרים/ות המשרתים/ות במילואים, שסיכוייהם להצליח בלימודים ובמחקר נפגעים מאד, עקב השירות עצמו, וכן עקב ההשלכות ארוכות הטווח שלו.

שירות ממושך פוגע באיכות הלימודים האקדמיים ובמשך הזמן הנדרש לסיומם, באיכות התואר האקדמי, ובתרומת המחקר המדעי בכללו. שירות ממושך יגרום לסטודנטים/ות ולחוקרים/ות, ובפרט הצעירים שביניהם/ן, שהקריירה והקידום שלהם ייפגעו, להעדיף לעזוב את הארץ, ולמסיימי ההשתלמויות האקדמיות בחו"ל לבחור לא לשוב ארצה. התוצאה הבלתי נמנעת תהיה פגיעה חמורה בחוסנה, בביטחונה ובמעמדה התרבותי והמדעי של מדינת ישראל, הן בטווח המיידי והן בטווח הארוך. אנו קוראים לפעול לצמצום נטל המילואים, באמצעות גיוס תלמידי הישיבות. אנו מחזקים את ידי חברות וחברי הקהילה האקדמית, ובכללם מנהיגי מוסדות אקדמיים, במאבק נחוש באי השוויון בנטל, ובכוונה לחוקק חוק אשר ינציח מציאות זו.

נושא זה הינו בנפשה של האקדמיה בישראל, ואנו תומכים בהובלה אקטיבית של המוסדות האקדמיים את המאבק החשוב לקידום שוויון, ולצמצום נטל המילואים על הציבור המשרת.

על פי תזכיר החוק המוצע, חיילים שאינם קצינים ישרתו עד 42 יום בשנה בממוצע (לעומת 18 יום כעת), וקצינים ישרתו עד 55 יום בשנה (לעומת 28 יום כעת), זאת עד גיל 45 ו-50, בהתאמה.

פרופ' רפי מלניק, לשעבר נשיא אוניברסיטת רייכמן
פרופ' מיכל נאמן, לשעבר משנה לנשיא מכון וייצמן
פרופ' רחל סטרומזה, לשעבר רקטורית האוניברסיטה העברית
פרופ' משה סידי, לשעבר משנה בכיר לנשיא הטכניון
פרופ' ירון עוז, לשעבר רקטור אוניברסיטת תל אביב
פרופ' דן עמיר, לשעבר רקטור אוניברסיטת תל אביב
פרופ' פאול פייגין, לשעבר משנה בכיר לנשיא הטכניון
פרופ' דוד פרג'י, לשעבר רקטור אוניברסיטת חיפה
פרופ' יוסי קלפטר, לשעבר נשיא אוניברסיטת תל-אביב
פרופ' איתמר רבינוביץ', לשעבר רקטור ונשיא אוניב' תל אביב
פרופ' אדם שוורץ, לשעבר משנה בכיר לנשיא הטכניון
פרופ' אהרון שי, לשעבר רקטור אוניברסיטת תל-אביב
מר עמוס שפירא, לשעבר נשיא אוניברסיטת חיפה
פרופ' זאב תדמור, לשעבר נשיא הטכניון

פרופ' יצחק אפלויג, לשעבר נשיא הטכניון
פרופ' יוסי בן-ארצי, לשעבר רקטור אוניברסיטת חיפה
פרופ' אהרון בן-זאב, לשעבר רקטור ונשיא אוניב' חיפה
פרופ' חיים בן שחר, לשעבר נשיא אוניברסיטת תל-אביב
פרופ' אבישי ברוורמן, לשעבר נשיא אוניברסיטת בן גוריון
פרופ' חנוך גוטפרינד, לשעבר רקטור ונשיא האוניברסיטה העברית
פרופ' צבי הכהן, לשעבר רקטור אוניברסיטת בן-גוריון בנגב
פרופ' ג'ימי וינבלט, לשעבר רקטור אוניברסיטת בן גוריון
פרופ' דניאל זייפמן, לשעבר נשיא מכון וייצמן
פרופ' שמעון ינקלביץ', לשעבר רקטור אוניברסיטת תל אביב
פרופ' נילי כהן, לשעבר רקטורית אוניברסיטת תל אביב
פרופ' רבקה כרמי, לשעבר נשיאת אוניברסיטת בן גוריון
פרופ' דני לויטן, לשעבר רקטור אוניברסיטת תל-אביב
פרופ' מנחם מגידור, לשעבר נשיא האוניברסיטה העברית
פרופ' ברק מדינה, לשעבר רקטור האוניברסיטה העברית

פרופ' קרין נהון | אוניברסיטת רייכמן

ישראל אהובה – את מקשיבה?

כבר למעלה משנה וחצי את מטלטלת בים סוער. מהארבעה בינואר 2023, היום שבו יריב לזין הכריז על הפיכה משטרית, והארץ נקרעה מבפנים. כשבשבעה באוקטובר, אנשי הנוחבה פצעו, חטפו וטבחו את ילדייך ואנשייך, כשלמעלה מ-220 ימים חייליך נלחמים עליך עקוריך משוועים לחזור לביתם כדי להפריח פרחים בערגות שלך.

מדינת ישראל – את עדיין איתי? את יודעת, קיווייתי שאחרי ה-7 באוקטובר שההנהגה תיקח אחריות, תתקן את שהתקלקל וכך נוכל להתפנות להתאושש. היינו בשקט, עזרנו איפה שיכולנו. אבל היינו צריכים לדעת ששקט הוא רפש יש קו הדוק שמחבר בין הארבעה בינואר לבין השבעה באוקטובר. יש קו הדוק שמחבר בין ההפיכה המשטרית לבין הטבח הנורא. זו ממשלה פופליסטית שמטרתה לשלוט ללא מיצרים, ובלי מגבלות,

ולעזאזל כל שומרי הסף ושלטון החוק.

היינו צריכים לדעת, שזה מחליש אותך היינו צריכים לדעת, שזה פוגע בך פגיעה אנושה. ממשלה שטובת הציבור לא במעייניה, אלא שלמות הקואליציה והשרדות אישית. הנהגה שהפכה והופכת את רוב העם לאוייבים שלה. הנהגה שפוגעת פגיעה אנושה בבטחון הלאומי. ולא יכולה להתמודד עם האתגרים הניצבים בפיתחך.

מדינת ישראל – את שומעת? הגלים גבוהים והרוח החזקה, הרוח מאיימת לשבור לך את התורן היא מסיטה את דף ההגה היא מנסה לשנות את הכיוון. והוא, הקברניט, עוזר לרוח הוא ללא כיוון וללא תכנית אסטרטגית, ובעוד את מטלטלת, השותפים של הקברניט מתעסקים בחלוקת תקציבים

עבורם, במקום לדאוג לאטום את כל הפרצות שנפרצו בספינה. לאטום את החור בלב שנוצר בלב האומה.

למזלנו יש אנשים טובים, הרבה. האנשים, חלקם נמצאים פה בכיכר הלילה, הם עוסקים יומם ולילה בתיקון. מנסים לשמור אותך מעל לגלים. והם מודאגים. מודאגים מאד.

ישראל, את בהאזנה אהה? הגענו לימי ההכרעה. אי אפשר להתחמק מההכרעה. בשבעה באוקטובר חטפנו מכה אנושה אבל כמו עוף החול אנחנו נקום מהמקום הכי קשה נצמח, נרפא את הפצעים שלנו נלקק את אלה שנחלשו במהלך המסע מהשבעה באוקטובר ונתחיל לתקן. כולם. לא רק חלקים. כי אין ברירה אחרת.

לא נגמגם. נכריע. נכריע שאנחנו מדינה ציונית גאה – נכריע שאנחנו מדינה יהודית-מכילה ודמוקרטית-ליברלית.

הערב אני מבקשת שתעצמו את העיניים, לרגע, ותדמיינו את העתיד הזה.

ועכשיו תפקחו את העיניים – ביום שני מושב הקיץ מתחדש בכנסת ונצטרך אתכם.

התיקון מתחיל בלהפיל את הממשלה הממשלה לא ראויה להמשיך ולהנהיג אותנו: בגלל לפני-טבח ה-7 באוקטובר, בגלל טבח ה-7 באוקטובר בגלל אחרי-טבח ה-7 באוקטובר, ככה פשוט.

התיקון מתחיל בלהביא הנהגה ציונית, כזו שרואה את העם מול העיניים ולא את ההשרדות האישית ואת הבלוק הקואליציוני. צריך אתכם, שתעודדו את המשפחות ואת החברים והחברות שלכם, צריך אתכם שתצטרפו ללחץ חברתי הולך וגובר. ואנחנו נייצר את השינוי.

מגיעה לנו מנהיגות שתהיה ראויה לעם הזה. ישראל אהובה. עוד פעם אחת ודי. את שומעת? תאגרי כוחות. עוד תחזרי לפרוח. אנחנו מבטיחים.

כביש 1

ד"ר יולנדה יבור | אוניברסיטת תל אביב

השבוע ציינו את יום העצמאות. ציינו אותו בכאב; בצער; בזעם; בדמעות. לפניו, כמו תמיד, ציינו את יום הזיכרון. אבל בזמן שאנחנו התייחדנו עם כאבנו הקשה מנשוא, האישי והלאומי, האשמים באסון הנורא ביותר שפקד אותנו מאז השואה, המשיכו לעשות הכל, הכל, כדי לגרום לנו לשכוח. לשכוח את מאה שלוש שנים ושניים החטופות והחטופים, הנמקים במנהרות החמאס בעזה כבר למעלה משבעה חודשים! לשכוח את אלף וחמש מאות טבוחי שואת העוטף, שעונו, נאנסו, חוללו והומתו במיתות משונות ודמם זועק אלינו מהאדמה! לשכוח את רבבות העקורים, הפליטים בארצם, מהצפון והדרום המדממים והנטושים! לשכוח את ההפקרה המתמשכת, את הזלזול בחיים, בחללים ובמתים! את הזלזול בנו. הם מנסים לגרום לנו לשכוח שהם – חבורת הפושעים הפשיסטים שהשתלטה לנו על המדינה – הם האחראיים לחורבן הבית שלנו.

במקום לקחת אחריות, הם בורחים ממנה. במקום לנסות לתקן, הם ממשיכים להרוס ולחרב. במקום לאחד ולפייס, הם ממשיכים לקרוע את העם, להסית אותנו איש ברעהו, לפרק את המדינה מבפנים ולקרוע אותה לגזרים. בזמן שאנחנו אבלים, כואבים ומודאגים, הם מנצלים את האסון כדי לכונן כאן דיקטטורה חשוכה, משיחית ומסוכנת.

על הפשעים האלה, פשעים נגד האנושיות, שנעשו ונעשים ביד מכוון, באכזריות ובזדון אין ולא תהיה להם מחילה.

השבוע ציינו את יום העצמאות העצוב ביותר בתולדותינו, ואני רוצה לשאול אתכם משהו:

אתם מרגישים עצמאות?

אתם מרגישים גאווה לאומית?

אתם מרגישים חופשיים בארצכם?

אז למה אנחנו מחכים??

אמרנו דמוקרטיה או מרד, זוכרים? אני רוצה לשאול אתכם: אנחנו חיים בדמוקרטיה? אתם מאמינים שלמשלה הזאת אכפת מגורל החטופים והעקורים? אז למה אנחנו מחכים? למה אנחנו לא מבעירים את הרחובות? למה אנחנו לא חוסמים כבישים? למה אנחנו לא משביתים את המדינה?

למי שטרם הפנים: בין אם נרצה ובין אם לאו – אנחנו בעיצומה של מלחמת העצמאות השנייה שלנו. המלחמה הזאת לא מתנהלת בעזה, היא מתנהלת כאן ועכשיו: בחיפה, ועל האיילון, ובקיסריה, ובאילת ובירושלים. היא מתנהלת על כל כביש ובכל צומת ברחבי הארץ. זאת מלחמת העצמאות של הדור שלנו. עלינו לשחרר את עצמנו מחבורת הפושעים המשיחית שחטפה אותנו, ובראשם הבוגד הגדול ביותר בתולדות העם היהודי. אין לנו מה להפסיד, כי כבר הפסדנו ב-7/10, ואם נמשיך לשבת בחיבוק ידיים, נפסיד הרבה יותר, נפסיד את הכל.

לא בחרנו לצאת למלחמה הזאת, היא נכפתה עלינו. השלטון בחר במלחמת התשה נגדנו. זו החלה מהיום בו החלו המחאות נגד ההפיכה המשטרית והתעצמה מאז ה-7/10. הממשלה פועלת לייאש אותנו בטקטיקות טוטליטריות מוכרות מההיסטוריה. היא מבטיחה הבטחות ומפרה אותן, משחקת

לנו במוח ובמצבי הרוח כדי שנתיימש מבחינה מוראלית ומבחינה כלכלית. היא לא רוצה להכניע אותנו בקרב, אלא באמצעות התשה וכניעה לייאוש. אסור לנו ליפול למזימה הזאת.

אבל לא מספיק להחזיק מעמד, לא מספיק לא להישבר. את הייאוש, הכאב והצער יש לתרגם לזעם שכמותו עוד לא נראה כאן. לא נקמת דם ילד קטן, אלא מלחמה למען עצמאותם של אלפי ילדים קטנים, למען חירותם של החטופים למען רווחתם של הדורות הבאים. אנחנו חייבים לצאת למתקפת נגד. להעביר את היחמה אלינו - לא להגיב, אלא ליזום. אנחנו צריכים לחזור ולהיות בעלי תושיה, אמצעה, עורמה ויצירתיות. אנחנו חייבים לחזור ולהוביל. רק כך ננצח!

אני קוראת לכולנו, צאו להילחם על הבית, צאו להילחם על העתיד שלנו, על התקווה שלנו, על החופש שלנו. אנחנו לא נעצור ולא נכנע, ואם צריך, נלחם גם בציפורניים.

חיפה

צילום: אילת מקובץ

צילום: יוסי רון

כביש 1

צילום: עמיר טרקל

עו"ד גונן בן יצחק | פעיל חברתי

ערב טוב

225 ימים למלחמה

מכל האתגרים הניצבים בפני שירות הביטחון הכללי, בחר הארגון למקד פעילות דווקא נגד המחאה שלנו. המחאה שנלחמת למען הדמוקרטיה, ונגד ריסוק מערכת אכיפת החוק. כך קורה שרכז השב"כ המכונה "רובין", מזמן פעילות ופעילי מחאה לשיחות ידידותיות, כאשר בחוץ, פעילי הימין הקיצוני שורפים ובוזים משאיות אספקה, פוצעים את הנהגים, תוקפים קצינים וחיילים ללא הפרעה, בלי לשלם מחיר.

בושה

משטרת ישראל הפכה לצערנו למליציה שפועלת עבור השר הממונה, עבריין התנועה הסדרתי ומי שהורשע בעבר בעבירות חמורות. זו משטרה שמוסרת דיווחי שקר, מקדמת ומעודדת שוטרים וקצינים אלימים כמו ניסו גואטה מאמר סוויסה והשוטר שאסור להזכיר את שמו.

ומעל כולם, ממשלה עבריינית, שהפקירה את תושבי חבל עוטף עזה, ומאז מפקירה אותם, את תושבי הצפון וחמור מכך, את החטופות והחטופים המוחזקים בידי האויב החמאסי בעזה. הפקרת החטופים היא אחת מנקודות השפל האיומות של מדינת ישראל מאז הקמתה. עם המכה של טבח 7.10 נוכל להתמודד. עם תוצאות הפקרת החטופים לא. זה שובר כל ערך עליו נבנתה מדינת ישראל. ערבות הדדית חובה מוסרית כל אלה נזרקים לפח. מה שחשוב זה סגידה לאדם מושחת, חסר יכולות, שבמשמרתו טבחו בנו הרגו בנו אנסו ושרפו את אחינו ואחיותינו. במקום לקבוע שהשבת החטופים היא המטרה הראשונה והחשובה ביותר, קבע נתניהו ששרידותו הפוליטית היא המטרה החשובה ביותר. ואנחנו מקבלים את החטופים בארונות. אמש התבשרנו שחולצו

אפס קבלת אחריות

אפס חמלה

אנחנו רוצים את כולם עכשיו

והמחנה שלנו? חלקו יושב עם מחריב המדינה באותה ממשלה. הם מספרים לנו סיפורים כמה חשוב שהם יהיו בקבינט המלחמה ואני שואל אתכם כמה חשוב זה? החטופים לא חזרו מטרת המלחמה לא הוגדרו החיילים נכנסים ויוצאים נהרגים ונפצעים-עבור מה?

סקרים מראים שלפחות 76% מהציבור רוצים שנתניהו יקח אחריות וילך. זה לא יקרה ככ מהר. בגיבוי הימין הקיצוני שקיבל הלכה למעשה שליטה בממשלה, יש לנתניהו 64 מנדטים ששומרים עליו מכל משמר תסתכלו על נציגי הציבור מצד ימין ערימה של אנשים חסרי כישרון וכישורים. נקלים, ערלים, סכסכנים.

השינוי לא ייעשה רק בעצרות המוניות. השינוי לא ייעשה בשירת שירים בציבור בכיכר החטופים. את הממשלה הזאת חייבים להפיל. להפיל עכשיו. אנחנו בדרך ברורה לחורבן. צעירים ומשפחות בורחים בלית ברירה מישראל החרדים מסרבים להצטרף למאבק. הם רוצים את כספינו ואת דם ילדינו, אבל בתמורה הם מוכנים רק להתפלל עלינו. כמו אסמעיל הנייה, שעמו נכתש בהפצצות בעזה, בעוד בנו מבלה במשחקי כדורגל בקטאר, כך נתניהו, שולח את ילדינו לקרב בעוד בנו הבכור מסכן את חייו בגולת מיאמי כאשר שני מאבטחי שב"כ בעלות אסטרונומית דואגים לשלומם.

זה הזמן לקום. זה הזמן להילחם. אם לא נלחם על הארץ שאנחנו אוהבים לא יהיה על מה להילחם. אם נישאר ספונים באיזור הנוחות שלנו, ישראל לא תגיע לשנת המאה, ספק אם תגיע לחגיגות השמונים.

שאנן סטריט מלהקת הדג נחש, שלמד איתי באותו מחזור בשדה בוקר כתב:

זה הזמן להתעורר הבית מתפורר

נצא מהחורים ביחד די להסתתר

תרימו את היד תפתחו את הפה

מול כולנו אין סיכוי שהם יחזיקו עוד הרבה

ביום שני יתקיים יום שיבוש. שיירות יעלו לירושלים בנסיעה איטית מכל רחבי הארץ.

אנחנו מחכים לכם

תודה רבה

David Harel | מכון ויצמן למדע ונשיא האקדמיה הישראלית

Remarks at the ALLEA General Assembly

Dear friends,

Please bear with me for a few minutes. What I have to say is related to two of the topics of the breakout session, but it is relevant to this meeting in a more general way. In addition, I am here until Friday, so anyone who wishes to sit down and talk, whether in support of what I will be saying, or against, I am available. I would like to turn our attention to the situation in Israel and Gaza, and the war in our region.

The two basic facts are crystal-clear:

(1) Hamas carried out the most horrifying inhumane massacre in Southern Israel on October 7.

(2) A terrible war is being waged in the Gaza strip ever since.

Over 1200 Israelis were murdered on October 7, many suffering unthinkable atrocities in the process. As of today, 128 hostages remain in the hands of Hamas, the vast majority of which, you should know, are no longer alive. Tens of thousands of Gazans have been killed in a horrible war of revenge and retaliation launched by Israel in the aftermath of October 7, the true magnitude and ruin of which is regrettably all but absent from our local news coverage in Israel. But the truly devastating fact is that, for over seven months now, no clear, reasonable and achievable goals for the war have been decided upon by our government; so that no end of it is currently in sight!

No plan for withdrawing from Gaza and stopping the continuously mounting number of casualties; no workable ideas for who should take responsibility there afterwards; and no plan for the return of the dying hostages. Nothing! One of the depressing results of this is the fact that Israel has managed to virtually eradicate the genuine and deep show of shock, empathy and friendship that the world at large exhibited towards us in the immediate aftermath of October 7, including from many of you sitting here today, several of whom I know personally. Sadly, this is fast becoming replaced by fury and rage, protests and violent riots on campuses, political isolation and many disturbing signs of painful boycotts.

The deeply troubling campus protest activities, mainly in the USA, are, of course, directly relevant to science and academia. They attract extensive, and often biased, news coverage, capturing the public's attention big time; and they are a critical part of what is triggering scientific and academic boycotts. All this results in the

flames growing ever higher. Now, what are the protesters calling for? What claims are they making, and how should Israelis respond to them? I would like to suggest the following clear differentiation between three very different narratives, all of which can be heard on the streets and the lawns – usually very loudly too. This division is definitely over-simplified, perhaps even naively simplistic, but I think

it helps make the point:

Narrative no. 1: “Antisemitism” – in a nutshell: the Jews must go away (to put the demand mildly).

Narrative no. 2: “Anti-Israelism” – the State of Israel must go away (this is put very mildly too).

Narrative no. 3: “Anti-what-Israel-is-doing” – Israel’s current government must go away.

As to the first two of these, I deeply believe that we must fight against Antisemitism and Anti-Israelism with all our might, something that I would hope meets with full agreement here, and indeed should garner the support of any free-minded individual. However, as far as the third narrative goes – Anti-what-Israel-is-doing; that is, making our current government go away – a very large portion of Israel’s population (and, I must add, an even larger portion of Israeli academia) is committed to fighting for this. I have personally been doing so, thoroughly, and along multiple avenues, for a long, long time, striving for an end to the occupation, for full equality and civil rights to all, and ultimately for an ever-lasting peace with our neighbors. Unfortunately, despite being a computer scientist, I do not have a simple algorithm for bringing about the so-urgently-needed end to the war in Gaza, hopefully followed by a steady improvement of the situation therein. Yet I firmly and deeply believe, with all my heart, that fighting effectively for the third of the above narratives is an

absolutely crucial first step.

What has all of this got to do with our subject matter – science? Well, in a world where politics and ideology often threaten to overshadow scientific progress, the sciences and the humanities serve as bridges over the troubled waters of disputes,

disagreements, contradicting opinions and seemingly incomparable Goals. The founding of CERN in the wake of World War II was a great example of science being above political and state-based differences. It is now the time, ladies and gentlemen, to return with new fervor to this approach, based on the premise that the pursuit of knowledge is grounded in shared universal values of academic freedom, intensive collaboration, and the freedom of thought and expression. Academic boycotts are a direct attack on these values, impeding the ability of scientists to work together on solving global challenges, and hindering the advancement of science and culture, and

the international exchange of knowledge. Indeed, actions taken against Israeli scientists and institutions are increasing alarmingly, on a weekly basis, and have already resulted in significant disruptions. They include canceling cooperative research projects, mutual visits and joint conferences. There is also talk about possibly barring our participation in EU research programs, such as Horizon and ERC. Such steps will ultimately harm us all.

Thus, I would thus like to humbly, but firmly, urge you, heads of our fellow European academies – and via you also universities and research institutions in your respective countries – to unequivocally reject the use of academic boycotts as a tool to deal with geopolitical issues. I would also like to appeal to academic institutions worldwide to stand firm against manifestations of antisemitism and anti-Israel sentiments that often masquerade as political criticism. It is essential to maintain an academic environment free of discrimination and prejudice, ensuring that all members of the academic community can contribute to scientific research and education without fear of bias or boycott. As President of the Israel Academy of Sciences and Humanities, I plead with you to help us to continue to do what we do best – front line research in all branches of the sciences and humanities, in close collaboration with our colleagues abroad – and without threats of boycotts or calls for us to disappear hovering over our heads... Finally, as a private citizen, I pledge – with my many friends and colleagues in Israeli academia and outside of it – to do everything in our power to bring about a long-due and crucial change in Israeli leadership, and with it an end to the horrible situation in our area, leading to lasting peace and a better future for all of humankind.

Thank you for listening, and for your support.

פרופ' איתי אטר | אוניברסיטת תל אביב

כנס אלי הורביץ לכלכלה וחברה 2024, המכון הישראלי לדמוקרטיה,

ממשלות ישראל לדורותיהן, והממשלה הנוכחית במיוחד, ממננות בתי ספר של המגזר החרדי שאינם מלמדים לימודי ליבה, ואינם מכשירים את תלמידיהם לשוק העבודה המודרני. ממשלות ישראל לדורותיהן, והממשלה הנוכחית עולה על כולן, מעבירות תקציבי עתק המאפשרים לציבור החרדי לא לעבוד כלל או לכל הפחות לעבוד באופן מצומצם. השלמה עם מערכת חינוך נחשלת שנהנית מתקציבי עתק שהולכים וגדלים היא מתכון בטוח להידרדרות חדה ברמת החיים בישראל, והם איום ממשי על החינוך, הרווחה, הבריאות והביטחון שמקבלים כלל האזרחים.

בעקבות אירועי ה-7 באוקטובר, מספר ימי המילואים צפוי לגדול דרמטית בטווח הנראה לעין. לפי תזכיר החוק שהוגש, חיילי מילואים שאינם קצינים ישרתו עד 42 ימים בשנה, עד גיל 45 (לעומת 18 ימי מילואים וגיל 40 כיום). קצינים ישרתו עד 55 ימי מילואים בשנה, עד גיל 50 (לעומת 28 ימי מילואים וגיל 45 כיום).

להכבדת נטל המילואים עלות תקציבית משקית ישירה המוערכת בכ-10 מיליארד שקלים בשנה (לפי משרד האוצר). חשוב מכך, להכבדת נטל המילואים עלויות עקיפות גדולות בהרבה, שלהן השלכות הרסניות על החברה ועל הפעילות הכלכלית במשק.

כלכלה מתפקדת אינה יכולה להתקיים במציאות שבה עובדים רבים נעדרים לחודשים מדי שנה. במציאות שכזו: עסקים קטנים יפשטו רגל, משרתי מילואים לא ימצאו עבודה מתאימה, יכולת הייצור של חברות תיפגע קשות, ואיכות השירות הציבורי תדרדר. איזו חברת הייטק תקדם עובד שנעדר מהעבודה במשך 50 יום בשנה? מה תהיה איכות הטיפול הרפואי שיעניק רופא שנעדר באופן קבוע מבית החולים? מה תהיה ההכשרה של סטודנטים וסטודנטיות שלא יגיעו לאוניברסיטה במשך חודשים ארוכים בכל שנות התואר? מדוע שמשקיעים ישקיעו כסף במדינה שבה עובדים רבים נעדרים ממקום העבודה לתקופות ארוכות, מדי שנה בשנה?

הכבדה משמעותית נוספת של הנטל הכלכלי והביטחוני על חלקים מהציבור, והמשך ההתחמקות של האוכלוסייה החרדית מנשיאה בנטל אינן תהליכים ברי קיימא. במציאות שכזו, רבים מהנושאים בנטל יעדיפו להגר מישראל. הראשונים לעזוב יהיו אלה שלהם הזדמנויות בחו"ל: צעירים וצעירות, רופאים ורופאות, מהנדסים ומהנדסות, עובדי ועובדות הייטק, ומדענים ומדעניות. האוכלוסייה שתישאר בישראל תהיה פחות משכילה, פחות יצרנית ויותר מבוגרת. כך יגבר הנטל על האוכלוסייה היצרנית שנותרה – מה שיעודד הגירה נוספת מישראל. תהליך זה של "ספירת קריסה" שבה מעגלים הולכים וגדלים מעדיפים להגר, כאשר מצבם של הנשארים הולך ונעשה גרוע, יפגע קשות באוכלוסיות שאין להן אפשרות קלה להגר, ובכלל זה המגזר החרדי. תהליכים אלה מסכנים את קיום המדינה. תהליכים אלה מסכנים גם את קיומה של החברה החרדית.

התהליכים הדמוגרפיים והכלכליים שעוברים על ירושלים, ערד, גבעת זאב, בית שמש, בעשורים האחרונים – הידרדרותן המהירה במדדים הסוציו-אקונומיים, תוך כדי נטישתן על ידי חלקים גדולים של הציבור החילוני – מדגימים היטב את הסכנות הנשקפות למדינת ישראל כולה.

תהיה זו טעות קשה לחשוב כי נותר זמן רב לקידום השינויים הנדרשים להתמודדות עם הסכנה

לקריסה לאומית. קריסות אינן מתרחשות כאשר המצב "הידרדר לחלוטין" אלא קודם לכן, כאשר שיעור גדול מספיק של פרטים צופה שלא ניתן למנוע את ההידרדרות. מרגע שהאוכלוסייה הנושאת בנטל תסיק שמדינת ישראל עלתה על מסלול שאינו הפיך, הקריסה הלאומית בוא תבוא. תחילה בצורה הדרגתית ואז בפתאומיות ובאופן בלתי הפיך.

הסכנה חמורה ביותר, והסבירות להתמשותה גבוהה. התרחיש שתיארתי משקף קונצנזוס רחב מאוד בקרב הכלכלנים בישראל. יחד עם זאת, גם אם הסבירות נמוכה יותר, ניהול סיכונים בסיסי מחייב אימוץ מידי של אסטרטגיה אשר תמנע את הקריסה ותציב את מדינת ישראל על מסלול של צמיחה ושגשוג.

האסטרטגיה הזו צריכה לכלול:

1. הפסקה לאלתר של מימון בתי ספר שאינם מלמדים לימודי ליבה.
2. שוויון בנטל. עכשיו.

מהממשלה הנוכחית אין ציפיה. מהממשלה הנוכחית אין שום תקווה. תקומה תצמח רק מהנהגה טובה יותר, ערכית יותר, ואחראית יותר. הנהגה שתאחז בהגה בהקדם האפשרי. בחירות עכשיו!

צילום: ELAN

צילום: יוסי רון

צילום: אלון קורנגרין

חיפה

צילום: חן-דמבו

קלרה דרדיק | פסיכולוגית, מטפלת בשורדי הטבח, במפונים, במשפחות חטופים ובהלומי קרב

שלום לכל הנוכחים

בשבעה באוקטובר, התעוררתי כמו כולנו, לתוך האסון הלאומי הנוראי, שהפך למלחמת התשה נפשית שממשלת ישראל מנהלת נגד אזרחיה. כפסיכולוגית, התגייסתי מיד, יחד עם אלפי אנשי בריאות הנפש, לצו 8 של מצפון וסולידריות. נפתחו קווי סיוע טלפוני לכל הפונים ו"חמ"לים פסיכוסוציאליים במקומות שהמפונים החלו להתפנות אליהם. כמובן שהכול נעשה בהתנדבות, משום שהמדינה נכנסה לפעולה רק כעשרה ימים לאחר האסון. מדברים הרבה על הפקרה. אני עומדת לפניכם כדי לתאר לכם, איך נראית ואיך מורגשת הפקרה. המפגש הראשון שלי עם שורדי הטבח היה עוצמתי ומצמרר. פגשתי בני אדם הלומים, מבולבלים וכואבים. נחשפתי לסיפורי הזוועות. איך מחזיקים שעות ארוכות את ידית הממ"ד, כשמחבלים מקיפים את הבית. איך מתמודדים עם הודעות הוואטסאפ המחרדות, איך שומעים בכי, צעקה ועוד צעקה, עד השקט הזועק, שממנו מבינים מה עלה בגורל השכנים ואולי הם הבית הבא בתור. הבתים הנשרפים, האנשים שנלקחים מביתם והדילמות המוסריות, האם לעזור לחברים או להישאר ולנסות להגן על המשפחה. ו"עוד מעט הצבא יגיע", כאשר "עוד מעט" הופך לשעתיים, ולשבע שעות... והלילה שנופל. החילוץ תחת אש והחשיפה למראות הקשים... ומתחילה הספירה.. מי מגיע לאוטובוס ומי לא... נחרטו בי המבטים החלולים, האנשים שמספרים שוב ושוב את הזוועות שחוו.

ואז משלחות המבשרים מהצבא, שמגיעים לעוד בשורה מרה. ופתאום מתחדדת בי ההכרה שיושבים שבעה ארוכה, שנמשכת מעל חודש ואנשים שנקרעים בבחירה באיזו לוויה להשתתף. ובחלופי הימים מתבהרת רשימת החטופים, ולצד אושר גדול על החוזרים, שוב הקהילה והמשפחות נעות בין ייאוש לתקווה שאולי בכל זאת תהיה עוד עסקה. הפקרה, נראית ומורגשת במגורים שלא ידוע מתי יסתיימו בבית מלון, עם נוף יפה, שלוש ארוחות, חוגים, סדנאות, ואין ספור אומנים שמגיעים כדי לתמוך. אבל בחדר של חמישה עשר מטרים, שבות ועולות התמונות מהטבח, הסיוטים, חוסר התקווה והייאוש. הפקרה מתבטאת בחוויה של פליטות, של האובדן המוכר, אובדן הבית הממשי ואת הבית הפנימי. הכול נהייה זר, הרגשת אובדן המצפן הפנימי ההפקרה של 128 בני אנוש ששורדים, ואולי לא, בתופת, שהתרגלנו לכנות אותם "החטופים". ההפקרה עד כדי התעללות שעוברות משפחות החטופים, שמתמודדות שנייה, אחר שנייה עם סבל שלא ניתן לתאר אותו במילים, לצד חוסר אונים מוחלט, אשר "חוץ מלשלוף את בן המשפחה מעזה" עושים הכול! הפקרה, היא בחוסר השוויון בנטל המילואימניקים, שמתקשים לעשות את המעבר משדה הקרב המזווע, לרוך של הבית, של הילדים, ושל שגרת העבודה. טראומה משמעותה, חוויה שהנפש לא יכולה לשאת אותה.

אנחנו בטרואומטיזציה מתמשכת ולדעתי אפילו כפולה:-- כאזרחי המדינה אנו עוברים פגיעה קשה מארגון טרור מתועב ואכזרי מצד אחד ומצד שני מתמודדים עם טראומה מוסדית, שנגרמת מבגידת המוסדות שאמורים לשמור ולהגן עלינו. נכון, אנחנו עם מצולק נפשית, הטרואומה גורמת לקיפאון של הנפש, אך הבשורה הטובה היא שלנפש יש יכולת לתיקון ולהחלמה! אנחנו יכולים לבחור בחמלה, בסולידריות, ב"ביחד ננצח" בשמירה על ערך החיים כערך עליון. אנחנו יכולים להיות אקטיביים בבניית המדינה שלנו ובשיקומה. בדיוק הדברים שאנחנו עושים כבר למעלה משנה. מתנדבים, מוחים, מתנגדים לרע, מעצימים את הטוב ומחזיקים ביחד את התקווה.

אנחנו עצמנו התקומה!!!

אחרית דבר

מרי אזרחי הוא כלי עוצמתי ובלתי נמנע למאבק בשלטון ובחוסר צדק. מהטמה גנדי, מרטין לותר קינג ונלסון מנדלה שינו את פני ההיסטוריה באומץ ונחישות אינסופית. במדינת ישראל עדיין לא קמו לנו מקבילות לקינג, מנדלה או גנדי אבל מחאה אזרחית איננה זרה לנו. בשנה וחצי האחרונות רבים מאיתנו מוחים נגד מדיניות הממשלה בשלל נושאים שונים. בהקדמה לחוברת זו עמדנו על הקרבה הרעיונית בין הסיבות השונות למחאה. למרות כל הנושאים שעליהם חובה למחות כבר חודשים ארוכים אנו לא רואים יציאה של המונים לרחובות. כל הסקרים מראים שרוב מוחלט בציבור חושב שיש להחליף את הממשלה, לשחרר את החטופים בהקדם האפשרי ולגייס את החרדים לצבא. אבל מה מונע מהציבור לצאת לרחובות? חלק מהתשובה קשור לתופעה פסיכולוגית הנקראת פיזור האחריות.

פיזור האחריות מתרחש כשאנשים בקבוצה מרגישים פחות מחויבים לפעול או לשאת באחריות משום שהם סבורים שאחרים יעשו זאת במקומם. תופעה זו היא אחת האויבות הגדולות של מרי אזרחי, בו כל קול וכל פעולה חשובים מאין כמוהם. כאשר אנשים נתקלים בהחלטה אם להשתתף בהפגנה או במעשה מרי, הם מהססים וחושבים שתרומתם האישית לא תשנה את התוצאה. הם מאמינים שאחרים ייקחו את המושכות, מה שמוביל לשיתוק המוני, ולבסוף, לאי-צדק מתמשך. כמה ממכם יושבים על הספה בבית, צופים בחדשות, מסכימים עם המפגינים אבל לא זזים? אז רק לידיעתכם, הפגנת כורסא איננה הפגנה.

אז למה אתם לא יוצאים להפגין? למה כל ערב אין אלפים בצומת בגין? עוד סיבה לכך היא אפקט הצופה מהצד. אנו נוטים להאמין שבמקום שבו ישנם רבים, יש פחות צורך בנו. ככל שהקבוצה הנתפסת של תומכים גדולה יותר, כך כל אחד מרגיש פחות מחויב לפעול. אבל האמת היא שכל קול, כל צעד, כל אקט של מרי אזרחי חשוב מאין כמוהו. הפחד מהשלכות אישיות, כגון מעצר, פגיעה פיזית או פגיעה במוניטין, מחזק את התחושה הזו. אנשים מעדיפים להישאר באזור הנוחות שלהם, מתוך תקווה שמישהו אחר יסכן את עצמו. בסקרי דעת קהל מהחודשים האחרונים מראים שיש קבוצה לא קטנה הפוחדת מאלימות משטרתית למרות שרוב המפגינים לא נתקלים בשוטר בשום שלב בהפגנות. רק מי שמחליט להשתתף במרי פעיל מתעמת עם המשטרה.

תחושת חוסר היעילות האישית היא מחסום נוסף. אנשים רבים מרגישים שפעולתם לא תשפיע במאבק הכולל, ולכן הם נמנעים מלהשתתף. תחושת האפסיות הזו מכרסמת ברצון להשתתף, למרות שהכוח האמיתי טמון בהתגייסות של רבים. בחודשים האחרונים שמענו מרבים את ההסבר הזה. אנשים נתפסו למלנכוליה והשתבללות והם מתרצים לעצמם את חוסר העשייה שלהם בעזרת ההסבר שאין מעשיהם משפיעים על המציאות למרות שכל העובדות מצביעות לכיוון השני. כל מי שמתתף במרי אזרחי משפיע!

בנוסף, חוסר מידע או מידע מוטעה יכול לשתק את המאבק. אנשים עשויים לא להיות מודעים למטרות התנועה או לחשיבות ההשתתפות ההמונית. חוסר הידע הזה יכול לנבוע מתקשורת לקויה או מדיסאינפורמציה. אבל יש כוח בידיעה ובמידע מדויק, וההבנה הזו יכולה להוביל לשינוי. נשמע לכם מוכר? הציבור בארץ נתון להפגזה ממושכת של דיסאינפורמציה על ידי מכונת הרעל, ערוץ 14 וגם על ידי הערוצים הממלכתיים המגויסים למלחמה ולשיפור הרייטינג שלהם.

הכוח לשנות את ההיסטוריה טמון בכל אחד ואחת מאיתנו. עלינו להכיר את האפקטים השליליים הנגזרים מפיזור האחריות ומחוסר אונים נרכש. האומץ לעמוד למען שחרור החטופים, הקדמת הבחירות ושוויון בנטל נמצא בתוכנו, ורק על ידי פעולה משותפת נוכל להביא לשינוי אמיתי. אסור לתת לפחדים ולעכבות לעצור אותנו. על כל אחד ואחת מאיתנו מוטלת החובה להיות מנהיג המראה את הדרך לאחרים, לשבור מעגל האדישות והצטרף למחאה. הכוח שלנו הוא בהתגייסות הקולקטיבית, וכל פעולה של כל אחד מאיתנו יכולה להיות השינוי שמוביל לעתיד טוב יותר.

איתי אטר, אוניברסיטת תל-אביב

קרינה יניב, מכון ויצמן

דורון כהן, אוניברסיטת בן-גוריון בנגב

אלון קורנגרין, אוניברסיטת בר-אילן

צמרת ריקון, מכללת אורנים

יאיר שגיא, אוניברסיטת חיפה

רות שרץ-שובל, מכון ויצמן

רוני גבע, אוניברסיטת בר-אילן

עורך: אלון קורנגרין

עריכה גרפית: רונית כהן-ספר

צילום: עדי חן, יוסי רון וחברי סירת הצלמים והצלמות וסיירת הרחפנים של המחאה. התמונות נבחרו מתוך תמונות שהוקרנו על המסך המרכזי בקפלן. תודה לאיציק בן-לוי, נוקי שריר ודנור אהרון מסיירת הצלמים על בחירת התמונות כל שבוע.

מרכז אזריאלי
AZRIELI CENTER

אנשים